

Fra mål på banen til mål i livet

En kvalitativ studie om pigers personlige og sociale udvikling gennem fodbold i Dubai

Semester: 10. semester

Vejleder: Inger Glavind Bo

Projektgruppe: Projektgruppe 19

Maymanat Hajali Asgari

Anslag: 153.429

Abstract

This study explores how participation in football influences the development of personal and social skills among girls in Dubai, and how this development is expressed in their everyday lives outside the sport. The background for the study is the recognition that sport serves not only as physical activity but also as a social arena where identities and competencies are shaped through interaction with social and cultural contexts. This research aims to contribute to the existing literature by focusing on girls' experiences within a culturally complex environment where individual experiences intersect with broader social structures.

The theoretical foundation is phenomenological and interactionist, emphasizing the lived experiences of the participants and the social processes that shape their development. The study is designed as a qualitative single case study based on semi-structured interviews and observations of four girls engaged in a football environment in Dubai. Key theoretical concepts used include self-efficacy, recognition theory, habitus, which together provide a nuanced framework for understanding the girls' personal and social growth.

The analysis is structured through thematic interpretation, highlighting how football acts as a space for empowerment where the girls develop greater self-confidence and self-worth through experiences of success and social recognition. It also shows how they learn to navigate social relationships with increased cooperation, leadership, and conflict management skills, which are transferred to other areas of life such as school and family. Over time, the girls move from uncertainty and withdrawal to active participation and leadership within their social groups. Football thus emerges as a key platform for social inclusion and identity formation.

The study concludes that football in Dubai significantly contributes to transforming both the personal identity and social habitus of the girls. This dual development equips them better to handle personal and social challenges within a complex cultural context where they must negotiate between their own aspirations and external expectations.

Indholdsfortegnelse

Abstract.....	0
1. Indledning	4
2. Problemfelt	5
2.1 <i>Hvad er sportssociologi?</i>	5
2.2 <i>Sport som redskab til sociale fællesskaber</i>	6
2.3 <i>Sport som redskab til personlig udvikling</i>	7
2.4 <i>Fodbold som arena</i>	8
2.5 <i>Kvindefodboldens globale udvikling</i>	9
2.6 <i>Afgrænsning</i>	10
3. Problemformulering:.....	11
4. Forskningsdesign og strategi	12
5. Videnskabsteori.....	14
5.1 <i>Fænomenologi og interaktionisme</i>	14
5.2 <i>Ontologi og epistemologi</i>	16
6. Metode	17
6.1 <i>Felt arbejde</i>	18
6.1.1 <i>Observationer</i>	19
6.1.2 <i>Feltnoter</i>	21
6.2 <i>Semistrukturerede interviews</i>	21
6.2.1 <i>Virtuelle interviews</i>	23
6.2.2 <i>Interviews guide</i>	23
6.3 <i>Rekruttering af informanter</i>	25

6.4 Etiske overvejelser	26
6.5 Præsentation af informanterne	27
7. Teori.....	28
7.1 Self-efficacy	28
7.2 Anerkendelse	30
7.3 Habitus	31
8. Analyse	32
8.1 Personlige færdigheder: Fra usikkerhed til selvtillid	32
8.1.1 At tro på sig selv	33
8.1.2 Blikket ude fra bliver til tro inde fra.....	40
8.1.3 Når spillet former selvet.....	45
8.2 Sociale færdigheder: At vokse i fællesskab	49
8.2.1 Tro på egne evner i det sociale felt.....	49
8.2.2 Anerkendelse som social lim	54
8.2.3 Når samspillet former selvet	56
8.3 Hvordan manifesteres udviklingen uden for fodboldbanen.....	60
9. Konklusion	66
10. Litteraturliste.....	68
11. Bilag	71

1. Indledning

Dette speciale udspringer af en undren over, hvordan sport kan påvirke børn og unges personlige og sociale udvikling, med særligt fokus på pigers deltagelse i fodbold i Dubai. I denne specifikke kulturelle kontekst er fodbold en fritidsaktivitet i vækst blandt piger og rummer et særligt potentiale for at undersøge, hvordan identitet og fællesskaber formes gennem sportens praksisser. Fodbold fungerer ikke blot som fysisk aktivitet, men som et socialt rum, hvor relationer, normer og selvforståelser forhandles og udvikles i samspillet med andre. Formålet med specialet er at undersøge, hvordan fodbold influerer pigernes personlige og sociale udvikling med fokus på identitet, personlige og sociale færdigheder. Fodbold er valgt som case, da det er en populær og social aktivitet, der giver indsigt i, hvordan relationer, anerkendelse og erfaringer former deltagernes udvikling. Specialet søger at forstå, hvordan piger oplever fodboldens potentiale som et rum for vækst og tilhørsforhold, og hvordan deres identitet formes af både muligheder og udfordringer i sporten.

2. Problemfelt

I det følgende afsnit præsenteres specialets problemfelt, der fokuserer på pigers deltagelse i fodbold og sportens rolle som en social og personlig arena. Jeg indleder med en kort redegørelse for sportssociologi som akademisk disciplin, hvor sporten ses som et socialt fænomen, der former normer, identiteter og sociale relationer. Herefter præsenteres udvalgte studier, som belyser forskellige aspekter af individets deltagelse i sport, særligt med fokus på fodbold, og hvordan sporten kan påvirke deres personlige og sociale udvikling.

2.1 Hvad er sportssociologi?

Sportssociologi har i løbet af det 20. århundrede fået en mere væsentlig betydning som akademisk felt og er blevet en vigtig disciplin til at forstå sportens rolle i samfundet. Faget beskæftiger sig med, hvordan sport ikke kun er en fysisk aktivitet, men er også et socialt fænomen, der spiller en afgørende rolle i at forme og udvikle normer, identiteter, sociale relationer, magtstrukturer og kulturelle værdier i et pågældende samfund. I takt med sportens voksende popularitet har sportsociologien i højere grad blevet anvendt i forbindelse med diverse projekter om integration og socialisering (Ronglan 2011: 22-23). Ifølge Lars Tore Ronglan handler sport ikke kun om den individuelle præstation, men det er en aktivitet, der er tæt forbundet med de sociale dynamikker, der opstår mellem mennesker. Ronglan argumenterer for at sport, som et socialt fænomen, kan anses for værende et spejl af samfundets normer og værdier, og samtidig også en arena, hvor diverse magtrelationer og sociale hierarkier kan blive synlige og forhandlet. Sport bliver i dette felt set som et vigtigt redskab til at forstå, hvordan sociale relationer og interaktioner påvirkes af diverse faktorer såsom køn, klasse og etnicitet, og hvordan disse faktorer afspejles i individets deltagelse i sport (Ronglan 2011: 23-24). Gennem sport kan individer og grupper skabe og opretholde relationer, der er præget af både samarbejde og konkurrence, hvilket betyder, at sport fungerer som en arena, hvor deltagerne lærer at navigere i et miljø, der både fremmer sport som et fællesskab, men også sport som et konkurrencefelt. Denne balance mellem samarbejde og konkurrence er med til at forme sociale relationer, hvor respekt, tillid og samarbejde kan udvikles, samtidig med at den også være med til at skabe spændinger og konflikter, som igen giver anledning til læring og personlig udvikling. (Ronglan 2011: 25). Alt i alt vil det siges, at

sportens rolle i vores samfund rækker langt ud over end "bare" fysisk aktivitet. Gennem sportssociologiske perspektiver skabes der en indsigt i, hvordan sport blandt andet skaber sociale dynamikker, former identitet og fungerer som en arena for både samarbejde og konkurrence.

2.2 Sport som redskab til sociale fællesskaber

Sport har en unik evne til at forbinde mennesker og skabe stærke sociale relationer blandt dem. Dette perspektiv italesætter Martin Hansen i artiklen "Opbygning af venskaber og fællesskab gennem sport", hvor han fremhæver hvordan sport fungerer som et redskab til at bygge broer mellem individer på tværs af kultur, baggrund og sociale klasser (Hansen 2023: Opbygning af venskaber og fællesskab gennem sport). Gennem deltagelse i sport bliver individet en del af et større fællesskab, hvor fælles interesser og kampe danner et grundlag for et stærkt socialt bånd. Uanset om det er i en lille lokal sportsklub eller om det er en kæmpe international turnering, bidrager sport til at opbygge sociale relationer og fremme følelsen af samhørighed og tilhørshold (Ibid.). Ifølge Martin Hansen er noget af det mest betydningsfulde ved sportens sociale dimension, er dens evne til at opbygge venskaber tværs af sprog, kulturelle baggrund og etnicitet. Når børn og unge deltager i forskellige sportsaktiviteter, lærer de blandt andet at samarbejde og kommunikere med forskellige typer af mennesker. De deler både sejre og nederlag, hvilket netop skaber en stærk følelse af samhørighed og solidaritet. Disse relationer bliver, ifølge Martin Hansen, ofte dybe og varige, eftersom de er forankret i tillid, støtte og fælles mål. Derudover er sportens fællesskaber også med til at skabe et værdifuldt rum, hvor det særligt for børn og unge kan fungere som et frirum fra hverdagens krav og forventninger, hvor de har pladsen til at være sig selv uden at skulle leve op til hverdagslivets forventninger. I forlængelse heraf mener Martin Hansen også, at miljøet fremmer en følelse af tilhørsforhold og identitet, hvor deltagerne oplever følelsen af at være en del af noget større end sig selv (Ibid.). Udover at sport giver børn og unge et frirum, spiller den også en essentiel rolle i at styrke deres sociale kompetencer, hvor de gennem samarbejde og holdspil udvikler evnen til at forstå andres sociale roller, tage hensyn til hinanden, arbejde mod et fælles mål, støtte hinanden og navigere i diverse sociale dynamikker. Denne form for socialisering bidrager ikke kun til sportens kontekst, men kan også overføres til andre aspekter af individets hverdagsliv, såsom deres skolegang, arbejde og andre fritidsaktiviteter (Ibid.) Det vil altså sige, at jævnfør Martin

Hansen, fungerer sport som en platform, hvor individet får muligheden for at møde mennesker uden for deres sædvanlige sociale cirkel, hvilket er med til at udvide deltagernes livsforståelse, herunder deres syn på verden, mennesket, kulturelle og sociale baggrunde. Sportens evne til at samle mennesker på tværs af diverse kulturelle baggrunde, normer og værdier bidrager til mere inkluderende og sammenhængende fællesskaber. Sammenfattende vil det sige, at sport ikke blot er en fysisk aktivitet, men er også et redskab til at skabe og styrke sociale relationer. De fællesskaber, der opstår gennem sport, tilbyder støtte, følelsen af solidaritet, evnen til at handle i stressede situationer, udvikling af identitet og sociale færdigheder, hvilket gør sport til en vigtig arena for social og personlig vækst.

2.3 Sport som redskab til personlig udvikling

I forlængelse af den tidligere diskussion om sportens rolle i trivsel, er det relevant at se på, hvordan sport kan fungere som et redskab til at fremme personlig udvikling. Sport giver en struktureret ramme, hvor børn og unge kan lære værdifulde livsfærdigheder, som ikke kun er relevante i sportsverdenen, men også i deres daglige liv. Deltagelse i sport kræver ofte, at deltagerne engagerer sig i træning, håndterer udfordringer og arbejder hen imod mål, hvilket kan styrke både deres indre motivation og selvforståelse. Et studie, der understøtter denne opfattelse, er Carly B. Slutzky og Sandra D. Simpkins' undersøgelse fra 2008, *The link between children's sport participation and self-esteem: Exploring the mediating role of sport self-concept* (Slutzky & Simpkins 2008: 381). I denne undersøgelse fremhæves det, at sport ikke kun bidrager til udviklingen af fysiske færdigheder, men også spiller en central rolle i at udvikle børns evne til at tage ansvar, udvise selvdisciplin og opbygge deres selvtillid. Deltagelse i holdsport giver børn og unge mulighed for at opbygge et stærkt sportsselvkoncept, som er forbundet med en forbedring af deres generelle personlige færdigheder. Når de arbejder sammen som et hold, lærer de at samarbejde, tage ansvar og tage imod feedback, hvilket er værdifulde kompetencer, som kan overføres til andre aspekter af deres liv (Slutzky & Simpkins 2008: 381). Studiet viser også, at den sociale dynamik i holdsport er en vigtig faktor i udviklingen af både selvtillid og selvkontrol. Børn og unge, der deltager i holdsport, modtager regelmæssig feedback fra trænere og medspillere, hvilket hjælper dem med at forstå deres styrker og svagheder og dermed tage ansvar for deres egen udvikling. Denne form for feedback og støtte kan være med til at opbygge en stærk følelse af selvværd, samtidig med at det styrker evnen til

at udvise selvkontrol både på og uden for banen. Den sociale støtte, der findes i sportsfællesskaber, spiller dermed en væsentlig rolle i at styrke børns og unges personlige færdigheder, da de lærer at håndtere både succeser og nederlag i en gruppe (Slutzky & Simpkins 2008: 383). En vigtig observation i studiet er, at holdsport har en stærkere positiv effekt på børns og unges udvikling af selvtillid og selvdisciplin sammenlignet med individuelle sportsgrene. Dette skyldes, at den sociale dimension i holdsport giver mulighed for hyppigere interaktion med både medspillere og trænere, hvilket skaber et fællesskab, der opmuntrer til personlig udvikling gennem samarbejde og støtte. På den måde fungerer sport som en arena, hvor deltagerne lærer at balancere mellem individuelle ambitioner og det større fællesskabs mål, hvilket fremmer både personlig og social udvikling (Slutzky & Simpkins 2008: 383). Samlet set viser studiet, at sport, især deltagelse i holdsport, fungerer som et effektivt redskab til at udvikle individets personlige færdigheder, hvori der argumenteres for, at det også kan overføres til andre aspekter i individets liv. Derudover giver sport børn og unge mulighed for at lære selvdisciplin, selvtillid og selvkontrol, hvilket ikke kun styrker deres præstationer på sportsbanen, men også understøtter deres evne til at håndtere udfordringer og opbygge relationer i forskellige sociale kontekster. Den sociale støtte og feedback, de modtager i sportsfællesskabet, spiller en afgørende rolle i denne udvikling og skaber en arena for personlig vækst.

2.4 Fodbold som arena

Som tidligere nævnt spiller sport en central rolle i børns og unges personlige udvikling, især i forhold til selvtillid, selvdisciplin og sociale færdigheder. Holdsport adskiller sig fra individuelle sportsgrene ved at tilbyde deltagerne en stærk følelse af fællesskab, samarbejde og gensidig afhængighed (jf. afsnit 2.2 om sport som redskab til sociale fællesskaber og personlig udvikling). I denne sammenhæng er fodbold en af de mest udbredte og tilgængelige holdsportsgrene, hvilket gør den velegnet til at undersøge, hvordan sport bidrager til personlig og social udvikling. Fodbold giver spillerne mulighed for at praktisere livsfærdigheder som samarbejde, beslutningstagning, kommunikation og følelsesmæssig kontrol. Samtidig styrker de personlige egenskaber som selvdisciplin, selvtillid og udholdenhed. Gennem både verbal og nonverbal kommunikation lærer spillerne at samarbejde effektivt, hvilket udvikler både sociale og personlige færdigheder. På banen udfordres de også i at håndtere modgang og fejl,

hvilket styrker deres mentale robusthed og vilje til at arbejde mod fælles mål (England Football 2018). Fodbold bliver dermed mere end blot fysisk aktivitet. Det er en arena, hvor børn og unge lærer at navigere i sociale relationer og tackle udfordringer, med positive aftryk i deres hverdag uden for sporten. Ifølge UEFA fungerer fodbold især som en vigtig platform for piger, hvor de kan udvikle livsfærdigheder og opleve empowerment. I et europæisk studie med over 4000 piger fremgår det, at teenagepiger, der spiller fodbold, har højere selvtillid end piger i andre sportsgrene. 80 procent af fodboldspillerne udviser mere selvsikker adfærd sammenlignet med 74 procent af piger, der dyrker andre sportsgrene (UEFA 2017). Det peger på, at fodbold ikke kun har fysiske fordele, men også fungerer som frirum, hvor piger opbygger sociale og personlige kompetencer. Denne udvikling sker i spændingsfeltet mellem individuelle ambitioner og holdets fælles mål. Det kræver, at spillerne lærer at kommunikere, tage ansvar og modtage feedback fra både trænere og medspillere. De lærer også at håndtere sejre og nederlag i fællesskab, hvilket styrker deres evne til at klare udfordringer i andre sammenhænge. Fodboldens særlige potentiale for at fremme sociale færdigheder, samarbejde og kommunikation gør den til et ideelt felt for at undersøge, hvordan sporten bidrager til individets samlede udvikling. For at forstå, hvordan fodbold påvirker pigers udvikling af personlige og sociale færdigheder, har jeg valgt at indsamle empiri fra et pigefodboldhold. Dette giver indsigt i, hvordan sportens struktur, fællesskab og udfordringer medvirker til udviklingen af livsfærdigheder hos pigerne.

2.5 Kvindefodboldens globale udvikling

Kvindefodbold har gennemgået en markant udvikling og oplever i dag stor vækst i både popularitet og synlighed. Turneringer som FIFA Women's World Cup 2023 har tiltrukket global opmærksomhed og medført økonomiske gevinster som 1,9 milliarder dollars i indtægter og tusindvis af nye arbejdspladser (Visa 2024: Kvindefodbold får større muskler). Det afspejles i rekordstore tilskuertal ved både internationale begivenheder som Women's World Cup og nationale ligaer som NWSL og Women's Super League, hvor billetsalget er højere end nogensinde (FIFA: Fan engagement – women's football). UEFA Women's EURO 2022 illustrerer udviklingen med hele 87.192 tilskuere til finalen på Wembley – det højeste antal til en EM-finale nogensinde, uanset køn (UEFA 2024: Biggest Women's EURO crowds and UEFA women's competition crowds). Denne globale vækst ses også i Mellemøsten, hvor kvindefodbolden

udvikler sig hastigt. I De Forenede Arabiske Emirater blev der i 2009 oprettet en kvindefodboldkomité med mål om at skabe et solidt fundament for sporten. Gennem partnerskaber med skoler og uddannelsesinstitutioner bygges et talentmiljø, som kan udvikle spillere til internationalt niveau. De Arabiske Emiraters ambition om at skabe regionens stærkeste kvindefodboldhold har ført til forbedringer af både faciliteter og muligheder for piger og kvinder. Derudover er der fokus på at uddanne kvindelige trænere, ledere og dommere, hvilket styrker repræsentationen og mangfoldigheden i sporten. Denne indsats har allerede givet resultater. Kvinder fra UAE markerer sig i stigende grad på regionale og internationale sportsarenaer (FBMA: Women's football Committee). Den voksende interesse i regionen viser, hvordan globale tendenser kan skabe forandringer i områder, hvor sporten tidligere har haft begrænset plads. I UAE er kvindefodboldens udvikling ikke kun en sportslig udfordring, men også en kulturel og social milepæl, som afspejler kvinders stigende deltagelse i offentlige og professionelle sammenhænge. Denne udvikling har været central for mit valg af Dubai som case. Her er kvindefodbolden stadig i sin opbygningsfase, hvilket giver mulighed for at undersøge, hvordan sporten påvirker pigers personlige og sociale færdigheder. Dubai tilbyder en unik ramme for at forstå, hvordan fodbold kan bidrage til identitetsdannelse og social udvikling i et område, hvor sporten endnu er ved at finde sin plads i ungdomslivet.

2.6 Afgrænsning

Fodbold

I dette speciale er fodbold valgt som fokus, da holdsport ifølge blandt andre Slutzky og Simpkins har en positiv indvirkning på børns og unges selvværd. Som globalt populær sport fungerer fodbold som en arena for både social og personlig udvikling. Her får børn og unge mulighed for at styrke færdigheder som samarbejde, kommunikation og følelsesmæssig regulering. UEFA-studier viser desuden, at fodbold særligt fremmer pigers selvtillid og empowerment, hvilket gør sporten særligt relevant i relation til trivsel og identitetsudvikling.

Piger

Jeg har valgt at fokusere på piger i dette speciale, da forskning som Slutzky og Simpkins' studie viser, at der generelt er en stærkere sammenhæng mellem sport og selvværd hos drenge. Det

gør det relevant at undersøge, hvordan piger oplever fodboldens betydning for deres personlige og sociale færdigheder. Valget hænger også sammen med den aktuelle vækst i kvindefodbold og det stigende fokus på pigers deltagelse i sport. Fodbold udgør her en interessant ramme for at udforske pigers udvikling i en traditionelt mandsdomineret kontekst.

Dubai

Dubai er valgt som kontekst, fordi kvindefodbold her stadig er i udvikling, samtidig med at der kulturelt arbejdes for at få flere piger ind i sporten. Det giver en særlig mulighed for at undersøge, hvordan fodbold kan understøtte pigers trivsel og fællesskab i en region, hvor sporten stadig er ny for mange piger.

Ball And Beyond

Specialet tager afsæt i mit eget træningsfællesskab Ball and Beyond, som jeg driver med mine veninder i Dubai. Her tilbydes målrettet træning for piger i små grupper og en-til-en. Træningen fokuserer både på teknisk udvikling og personlige kompetencer som selvtillid og ansvarsfølelse. Gennem min dobbelte rolle som træner og forsker får jeg en særlig indsigt i, hvordan fodbold kan fungere som læringsrum, socialt fællesskab og udviklingsarena for piger

3. Problemformulering:

For at skabe en glidende overgang til problemformuleringen afgrænses fokus for specialet i det følgende afsnit. Problemformuleringen udspringer af det tidligere beskrevne problemfelt og et ønske om at forstå, hvordan fodbold kan være med til at styrke pigers personlige og sociale færdigheder. Fodbold har historisk set været en mandsdomineret sport, men de seneste årtier har sporten fået større betydning for piger, blandt andet på grund af globaliseringen og den stigende synlighed af kvindefodbold. Det har åbnet nye muligheder for piger til at engagere sig i sporten, ikke kun som fritidsaktivitet, men også som et rum for personlig udvikling, fællesskab og identitet. Det giver et særligt spændende grundlag for at undersøge, hvordan fodbold kan være meget mere end fysisk aktivitet, nemlig et sted, hvor piger kan opbygge selvtillid, sociale kompetencer og følelsen af at høre til. Samtidig skaber de sociale dynamikker på og omkring

banen, gennem samarbejde, kommunikation og feedback, et miljø hvor piger får mulighed for at udforske sig selv og styrke deres selvværd. Selvom tidligere forskning har beskæftiget sig med sportens betydning for drenge selvværd og udvikling, mangler der stadig viden om pigers egne oplevelser, især inden for kvindefodbold. Derfor er det relevant at undersøge, hvordan fodbold helt konkret bidrager til pigernes personlige og sociale udvikling, og hvordan denne udvikling viser sig i deres liv uden for banen. Med afsæt i dette præsenteres følgende problemformulering:

Hvilken indflydelse har fodbold på pigers udvikling af personlige og sociale færdigheder i Dubai, og hvordan manifesterer denne udvikling sig i deres hverdag uden for sporten?

Overstående problemformulering vil blive belyst i specialet gennem en kvalitativ analyse (jf. afsnit 8 Analyse).

4. Forskningsdesign og strategi

I dette speciale anvendes et kvalitativt single case-design til at undersøge, hvordan pigers deltagelse til personligtræning i Ball and Beyond og deres egne fodboldkampe har betydning for deres personlige og sociale udvikling. Ball and Beyond udgør casen i specialet, og fokus er på, hvordan deltagelse i fodboldtræningen former pigernes oplevelser og udvikling både på og uden for banen. Casestudiet muliggør en dybdegående undersøgelse af et fænomen i dets naturlige kontekst, hvor det ikke ses isoleret, men i samspil med de sociale relationer og erfaringer, der er knyttet til det miljø, det foregår i (Yin, 2009, s. 13). Det særlige ved netop denne case er, at Ball and Beyond arbejder med en målgruppe, som ofte er underrepræsenteret i fodbold nemlig piger i Dubai. Det gør casen relevant, fordi den kan bidrage med indsigter i, hvordan sport kan fungere som en ramme for mere end blot fysisk aktivitet, og i stedet være med til at styrke pigernes personlige og sociale færdigheder. Dog har casestudier ofte været genstand for kritik, på grund af risikoen for at forskerens subjektive fortolkninger kan gå ind og påvirke den indsamlede empiri og spørgsmålet om, hvorvidt resultaterne kan generaliseres (Yin, 2009, s. 10). Yin argumenterer dog også for, at formålet med casestudier ikke er at opnå statistisk generalisering, men derimod analytisk generalisering, hvor case fundene kan bidrage

til en bredere teoretisk forståelse af lignende fænomener (Yin, 2009, s. 15). På den måde kan indsigter fra *Ball and Beyond* potentielt bruges til at forstå, hvordan sport kan være en platform for personlig og social udvikling i andre lignende sammenhænge. For at imødegå nogle af de metodiske udfordringer ved casestudiet, benyttes flere typer af data i undersøgelsen herunder observationer af pigerne under træning og kampe, interviews med fire piger og deres forældre. Denne triangulering er med til at styrke undersøgelsens validitet og mindske risikoen for ensidige fortolkninger fra min side. Specialet skal derfor ikke forstås som en bred undersøgelse af alle pigers deltagelse i fodbold, men som en detaljeret analyse af en konkret kontekst, hvor fodbold fungerer som et socialt og personligt udviklingsrum. Pointen er ikke at kunne sige noget om alle pigers erfaringer, men at skabe forståelse for, hvordan det kan se ud i én konkret case, og hvordan denne forståelse kan pege på generelle tendenser og mekanismer, der også kunne gøre sig gældende i andre lignende miljøer. Dermed vil casestudiet som en forskningsdesign give et solidt grundlag for at undersøge komplekse personlige og sociale dynamikker i et konkret miljø. Derudover bliver der i dette speciale anvendt en abduktiv forskningsstrategi til at undersøge, hvordan fodbold kan spille en rolle i udviklingen af pigers sociale og personlige færdigheder i og uden for sporten. Den abduktive tilgang egner sig særligt godt til kvalitative studier, eftersom den bygger på en vekselvirkning mellem induktive og deduktive bevægelser, hvor forskeren både er åben over for det uventede i data og samtidig anvender teori som analytisk redskab til at identificere mønstre og skabe forståelse for det empiriske materiale (Timmermans & Tavory 2012: 168). Vekselvirkningen kommer konkret til udtryk i specialets struktur: Den eksisterende forskning og teoretiske litteratur om sport, køn, fællesskab og identitet har fungeret som det deduktive udgangspunkt, der har guidet undersøgelsen. Samtidig har casestudiet af *Ball and Beyond* og de kvalitative metoder, herunder observationer og virtuelle interviews, åbnet op for en mere induktiv og empirisk forankret tilgang, hvor nye spørgsmål og mønstre har kunnet opstå undervejs (ibid:173). Det vil med andre ord siges, at formålet med denne abduktive tilgang er således at udvikle ny viden om, hvordan fodbold influere pigernes personlige og sociale identitet både på og udenfor banen. Gennem en vekselvirkning mellem teori og empiri søger specialet at bidrage til en bredere forståelse af sportens betydning for pigernes hverdagsliv (ibid:180-181).

5. Videnskabsteori

Det videnskabsteoretiske udgangspunkt for specialet udgør et centralt fundament for den måde, undersøgelsen er tilrettelagt og gennemført på. I det følgende præsenteres de to teoretiske perspektiver, herunder fænomenologi og interaktionisme, som danner rammen for analysen og den metodiske tilgang. Derudover redegøres der for undersøgelsens ontologiske og epistemologiske ståsted, og hvordan disse forståelser er med til at forme både opfattelsen af virkeligheden og tilgangen til at opnå viden om fænomenet.

5.1 Fænomenologi og interaktionisme

I specialet tager jeg afsæt i et kvalitativt og meningsskabende videnskabsteoretisk ståsted hvor jeg ud fra et fænomenologisk og interaktionistisk perspektiv undersøger pigers udvikling af personlige og sociale færdigheder gennem deres deltagelse i fodbold. Perspektiverne bidrager med hver deres blik på det felt jeg undersøger: Det fænomenologiske ståsted retter sit fokus mod pigernes levede erfaringer og kropslige oplevelser i fodboldmiljøet, hvori det interaktionistiske perspektiv gør det muligt at analysere de sociale relationer og betydningsskabende processer, der finder sted i samspillet med andre. I den forbindelse kan der argumenteres for, at fænomenologi anvendes til at belyse pigernes personlige udvikling gennem deres kropslige og levede erfaringer, mens det interaktionistiske perspektiv bidrager med en forståelse af, hvordan deres sociale færdigheder formes og forhandles i samspillet med andre. Fænomenologien tager sit udgangspunkt i individets subjektive oplevelser og erfaringer af verden og retter opmærksomheden mod, hvordan diverse fænomener fremtræder for individets bevidsthed (Thøgersen 2007: 19). Det vil altså sige, at det ikke omhandler at afdække objektive sandheder, men om at forstå verdenen, som den opleves af det meningsskabende menneske. I denne optik er erfaring ikke adskilt fra kroppen, men den er tværtimod et sted, hvorfra vi møder verden. Maurice Merleau-Ponty (2009) videreudvikler denne tænkning i sin kropsfænomenologi, hvor han introducerer begrebet om den levede krop (le corps propre) (Maurice Merleau-Ponty: Kroppens fænomenologi, 2009). I modsætning til en dualistisk opfattelse, hvor kroppen anses for værende en biologiske genstand adskilt fra bevidstheden, betragter Merleau-Ponty kroppen som grundlaget for menneskets erkendelse og væren i verden. Det vil med andre ord sige, at kroppen og bevidstheden hænger uløseligt

sammen. Kroppen er altså ikke blot noget, vi har, men noget, vi er, nemlig et aktivt og meningsdannende individ i mødet med opgivelserne, og ifølge Maurice Merleau-Ponty er det gennem kroppen, at individet sanser, handler og relaterer til andre på (Merleau-Ponty, 2009, s. 93). Denne forståelse er central i specialets analyse af pigernes personlige udvikling gennem fodbold. Når pigerne deltager i træning, spiller kampe og navigere i fodboldmiljøets sociale dynamikker, er det ikke blot en sproglig erfaring, men det er en kropslig erfaring, hvor følelser, stemninger og sansninger spiller en essentiel rolle. Som Thøgersen også understreger i sin bog "Krop og fænomenologi – en introduktion til Maurice Merleau-pontys filosofi" fra 2007, er kroppen en forudsætning for individets væren i verdenen, og kropslige erfaringer er derfor essentielle, når man vil skabe en forståelse for menneskets udvikling og læring (Thøgersen 2007: 26). Ved netop at anvende et kropsfænomenologisk perspektiv bliver det muligt at undersøge, hvordan pigernes gennem deres kropslige engagement i fodboldmiljøet tilegner sig nye oplevelser, erfaringer og forståelser af sig selv. Fodbold bliver ikke blot en fysisk aktivitet, men en arena, hvor kroppen er aktivt involveret i pigernes erkendelse og forståelse af sig selv. Gennem deltagelsen udvikler pigerne ikke kun tekniske færdigheder, men får også en kropslig forankret oplevelse af at være kompetente, betydningsfulde og en del af et fællesskab. Hvor det fænomenologiske perspektiv retter fokus mod pigernes subjektive og kropslige oplevelser af at deltage i fodbold, tilbyder det interaktionistiske perspektiv en ramme for at forstå de sociale processer, som ligeledes præger og former deres deltagelse. Det interaktionistiske ståsted er essentiel for at belyse de sociale dynamikker og relationer, der påvirker pigernes udvikling af sociale færdigheder gennem deres deltagelse i fodbold. Interaktionismen ser menneskets handlinger som dybt forankret i de sociale interaktioner, vi deltager i, og hvordan disse interaktioner skaber mening i hverdagen (Symbolsk interaktionisme – hverdagslivets samhandling, 2020). I denne optik opstår individets forståelse af sig selv og sin rolle i samfundet gennem dialogiske processer, hvor individet lærer at forstå og handle ud fra andres perspektiver (Levin & Trost, 2020: 33). Et centralt begreb inden for denne tilgang er den generaliserede anden, hvor begrebet beskriver den interne proces, hvor individet internaliserer samfundets normer, forventninger og sociale regler. Eksempelvis vil pigerne i fodboldmiljøet gennem deres deltagelse i træning og spil lære at forstå, hvad der forventes af dem i relation til deres holdkammerater, trænere og modstandere. Denne internalisering sker ikke kun ved

direkte feedback fra andre, men også gennem en indre forståelse af, hvordan deres handlinger bliver opfattet af det større fællesskab, som de er en del af. Det er her, den generaliserede anden bliver relevant i og med den hjælper pigerne med at forme deres adfærd i samspil med de forventninger, de oplever at være til stede i fodboldmiljøet (Levin & Trost, 2020: 41). Denne proces er ikke passiv, da pigerne forhandler konstant, hvordan de ser sig selv i relation til andre, og deres sociale færdigheder udvikles gennem interaktioner, hvor de løbende tilpasser deres handlinger og forståelser af, hvordan de skal agere i fællesskabet. Ifølge interaktionismen er individet aldrig et isoleret væsen, men det er først gennem samspillet med andre, at en forståelse af sig selv og ens sociale rolle formes (Levin & Trost, 2020: 28). I fodboldmiljøet vil det eksempelvis komme til udtryk ved pigernes samspil med hinanden og deres trænere, hvor de lærer at forhandle deres identitet og sociale positioner, hvilket giver dem mulighed for at udvikle både personlige og sociale færdigheder. I denne forståelse er fodbold igen ikke kun en fysisk aktivitet, men en arena, hvor pigerne konstant justerer og forhandler deres sociale og personlige identiteter på. Gennem fodboldens dynamik af samarbejde, konkurrence og feedback lærer pigerne at håndtere deres rolle i sociale sammenhænge, hvilket i sidste ende kan have stor betydning for deres personlige udvikling og sociale kompetencer.

5.2 Ontologi og epistemologi

Ontologi og epistemologi er to grundlæggende begreber i videnskabsteorien, som har stor betydning for, hvordan man forstår og griber sin undersøgelse an. Ontologi handler om, hvordan virkeligheden opfattes altså hvad mennesket mener, der eksisterer, og hvordan det eksisterende hænger sammen (Fuglsang et al., 2020: 32). I dette speciale tages der udgangspunkt i en ontologisk forståelse, hvor virkeligheden ses som noget, der bliver til gennem både kropslige erfaringer og sociale interaktioner. Det hænger tæt sammen med de to videnskabsteoretiske ståsteder, der danner grundlag for opgaven nemlig fænomenologien og interaktionismen. Set fra et fænomenologisk perspektiv forstås virkeligheden som noget, der opleves subjektivt gennem kroppen og den sanselige erfaring. Det er altså pigernes egne levede erfaringer med fodbold, som er i centrum. Her er det ikke fodbold som en fysisk aktivitet, der er det vigtige, men snarere hvordan pigerne oplever og mærker fodbolden i deres krop og hverdag. Samtidig trækker interaktionismen på en forståelse af virkeligheden som noget, der hele tiden formes og forhandles i mødet med andre mennesker. Når pigerne deltager i træning, snakker

med holdkammerater og navigerer i fællesskabet, er det netop i disse sociale sammenhænge, at deres virkelighed får betydning. På den måde bygger opgaven på en opfattelse af virkeligheden som dynamisk, foranderlig og skabt i relation mellem krop, erfaring og socialt samspil (jf. afsnit om fænomenologi og interaktionisme). Epistemologi handler om, hvordan man opnår viden, altså hvordan man bedst kan undersøge og forstå den virkelighed, man interesserer sig for (Fuglsang et al. 2020: 32). I dette speciale er det epistemologiske udgangspunkt forankret i både den fænomenologiske og interaktionistiske tilgang. Den fænomenologiske tilgang gør det muligt at få indsigt i pigernes egne oplevelser og forståelser af fodbold gennem deres personlige fortællinger og erfaringer. Samtidig trækker den interaktionistiske tilgang på en forståelse af viden som noget, der også opstår gennem sociale samspil og relationer. Det handler altså ikke kun om, hvordan pigerne mærker fodbolden i deres krop og liv, men også hvordan de handler, forhandler og positionerer sig i sociale situationer. Denne dobbelte tilgang kommer særligt til udtryk gennem de metoder, der anvendes i opgaven. Ved at bruge kvalitative interviews bliver det muligt at komme tæt på pigernes egne fortællinger og erfaringer (jf. afsnit 5.2 om semistrukturerede interviews). Samtidig bidrager observationerne i opgaven med at vise hvordan pigerne kropsligt oplever at spille fodbold. På den måde giver observationsstudierne et blik for samspillet i praksis, hvordan pigerne agerer, bevæger sig og interagerer på banen, som kan ses i forlængelse af deres refleksioner og beskrivelser. Ved at lytte til pigernes egne ord og samtidig iagttage deres handlinger og sociale dynamikker, forsøger jeg at forstå, hvilken rolle fodbolden spiller i deres liv, og hvordan deres virkelighed tager form i relationen til både dem selv og omgivelserne.

6. Metode

I det følgende metodeafsnit præsenteres de metodiske valg og overvejelser, som danner grundlaget for indsamlingen og analysen af empirien i specialet. Afsnittet vil beskrive de kvalitative metoder, herunder feltarbejde og semistrukturerede interviews, og forklare, hvordan disse metoder bidrager til at belyse undersøgelsens problemstilling. Derudover gennemgås rekrutteringsprocessen af informanterne samt de etiske overvejelser, der er taget

højde for i arbejdet med børn og unge. Til sidst præsenteres informanterne, der udgør specialets empiriske grundlag.

6.1 Felt arbejde

I specialet anvendes feltarbejde som en kvalitativ metode, og med afsæt i undersøgelsens fænomenologiske og interaktionistiske perspektiv kan feltarbejde netop bruges til at forstå pigernes kropslige oplevelser og sociale interaktioner i deres hverdag med fodbold. Feltarbejde er en metode, hvor forskeren gennem længere tid undersøger en gruppe mennesker gennem blandt andet observationer og interviews, og hvor aktiviteterne foregår dér, hvor de naturligt finder sted, hvor det for mit vedkommende er på fodboldbanen (Bailey 2023: 14). I mit tilfælde har jeg siden marts 2025 arbejdet med fire piger, der spiller fodbold i Dubai. De har modtaget personlig træning af mine veninder og mig, og jeg har observeret dem både under de private træninger og til deres holdkampe med deres akademier. Jeg har fulgt pigerne fra marts 2025 til slut maj 2025, hvor de hver især har været under et forløb af 8 træninger spredt over to måneder. De har cirka haft en ugentlig træning. Derudover har jeg overværet deres holdkampe 6 gange i løbet af 3 måneder. Denne tilgang gør det muligt at komme tættere på pigernes oplevelser af fodbold, og samtidig forstå, hvordan deres personlige og sociale færdigheder udvikles gennem sporten. Formålet med feltarbejde er netop at belyse noget, man endnu ikke ved, og at få indsigt i deltagernes egne perspektiver, følelser og handlinger (Bailey 2023: 10). Dette er i overensstemmelse med mit videnskabsteoretiske ståsted, eftersom jeg med afsæt i fænomenologien er optaget af at forstå, hvordan pigerne oplever fodbold gennem kroppen og hvordan deres følelser, erfaringer og kropslige engagement bidrager til udviklingen af personlige kompetencer såsom selvtillid og disciplin. Samtidig er jeg inspireret af interaktionismen, som er optaget af, hvordan pigerne i mødet med holdkammerater og trænere udvikler sociale kompetencer såsom samarbejde. Derudover tager feltarbejde udgangspunkt i et interpretivistisk paradigme, hvor virkeligheden ses som noget, der skabes og gives mening gennem menneskers handlinger og fortolkninger, og ikke bare noget, der kan måles og vejes (Bailey 2023: 13-14). Dette passer netop til min tilgang, efter jeg ikke sigter efter at måle eller teste noget objektivt, men derimod vil jeg gerne forstå, hvordan pigerne oplever og udvikler deres personlige og sociale kompetencer gennem fodbold. Data fra feltarbejde består primært af feltnoter, observationer og interviews, som jeg i det kommende afsnit vil forklare, hvordan

jeg konkret har brugt i min undersøgelse (Bailey 2023: 15). Netop fordi jeg over tid har fulgt de samme fire piger og kombineret flere metoder, giver det mig mulighed for at skabe en mere dybdegående og nuanceret forståelse af, hvordan de oplever og forhandler deres personlige og sociale kompetencer i og omkring fodbold. Slutproduktet blandt feltarbejde bliver dermed ofte en detaljeret og teoretisk informeret fremstilling, der bygger på deltagernes egne perspektiver og oplevelser (Bailey 2023: 16). Jeg er dog samtidig bevidst om, at min egen tilstedeværelse og baggrund kan præge data, hvilket jeg uddyber i afsnittet om etiske overvejelser (jf afsnit. 6.3 etiske overvejelser).

6.1.1 Observationer

Observationer er en central del af mit feltarbejde, fordi de giver mig mulighed for at komme tæt på pigernes konkrete handlinger, kropslige oplevelser og sociale samspil dér, hvor de rent faktisk finder sted (Bailey 2023: 3). Ifølge Bailey handler observationer nemlig ikke kun om at “kigge på afstand”, men om at være nærværende og bruge alle sanser til at forstå, hvad der sker i situationen både det, der er tydeligt, og det, der ligger i det mere skjulte (Bailey 2023: 3). Netop dette er særligt relevant i mit felt om fodbold, fordi der ofte er mange forskellige følelser på spil, som spillerne måske ikke altid kan sætte ord på eller selv er bevidste om, men jeg som forsker kan iagttage gennem deres kropssprog, reaktioner og stemninger på banen. Det gør, at jeg som forsker kan få øje på nuancer i pigernes oplevelser, der muligvis ellers kunne gå tabt, hvis jeg udelukkende havde interviewet dem, fremfor også at observere dem i handling. I mit feltarbejde har jeg skiftet mellem to forskellige observatørroller alt efter kontekst: Under de individuelle 1 til 1 træninger har jeg været deltagende observatør som træner, hvor jeg selv har været en del af situationen og samtidig observeret pigernes kropslige og sociale udtryk tæt på. Under pigernes holdkampe har jeg derimod haft en mere tilbagetrukket observerende rolle, hvor jeg alene har iagttaget, hvordan pigerne interagerer med holdkammeraterne, forhandler sociale roller og indgår i holdfællesskabet. Denne skiftende rollebrug understreges i Baileys tekst, som forklarer, at man som feltforsker ofte må kunne skifte mellem at deltage aktivt og at observere udefra, da situationer og relationer i felten kan ændre sig løbende (Bailey 2023: 5–6). Denne tilgang til observation hænger tæt sammen med mit videnskabsteoretiske ståsted. Med et fænomenologisk blik er jeg under træningerne særligt opmærksom på pigernes kropslige oplevelser, som kommer til udtryk i deres bevægelser og kropssprog. Samtidig observerer jeg

ud fra et interaktionistisk perspektiv, hvor jeg har fokus på, hvordan pigerne skaber mening sammen og udvikler deres identitet gennem deres sociale interaktioner. Mit videnskabsteoretiske ståsted har altså en direkte betydning for, hvordan jeg både observerer og interviewer. Det vil sige, at Observationerne, i sammenspil med mit videnskabsteoretiske udgangspunkt, hjælper mig altså med at forstå både den personlige, kropslige dimension og den sociale, interaktive dimension i pigernes fodbold liv. Derudover har jeg anvendt både strukturerede og ustrukturerede observationer, da feltarbejde ofte kræver, at forskeren balancerer mellem at have et klart fokus og samtidig være åben for det uventede (Bailey 2023: 8–9). De strukturerede observationer gjorde det muligt for mig målrettet at følge bestemte aspekter af pigernes adfærd og samspil, for eksempel hvordan de kommunikerer i pressede spilsituationer. Inden jeg tog ud for at observere, havde jeg derfor skrevet ned, hvilke situationer og mønstre jeg særligt ville være opmærksom på, fordi de var tæt forbundet med mit forskningsspørgsmål. Samtidig var det vigtigt for mig ikke at gå ind i feltet med et alt for fastlåst blik, og derfor gav jeg mig også plads til ustrukturerede observationer undervejs. Det gjorde mig i stand til at være åben for uforudsete eller nye dynamikker, der opstod under træningerne og kampene, især fordi fodbold er følelsesladet og ofte præget af spontane handlinger og reaktioner. På den måde skabte jeg en bevidst vekselvirkning mellem at observere med et klart fokus og samtidig lade mig overraske af det, jeg ikke på forhånd kunne forudse, hvilket har givet en mere nuanceret forståelse af pigernes udvikling både individuelt og socialt. Samtidig for at sikre relevans har jeg hele tiden vurderet, om det, jeg observerede, havde direkte betydning for min undersøgelse af pigernes personlige og sociale kompetenceudvikling gennem fodbold. Bailey fremhæver, at det er vigtigt ikke at drukne i data, men at holde forskningsspørgsmålet i centrum som filter for observationerne (Bailey 2023: 16). Samtidig understreges det, at observationer først bliver til brugbart data, når de bliver dokumenteret skriftligt, da man ellers risikerer at miste vigtige detaljer og sammenhænge (Bailey 2023: 11). Derfor har jeg løbende noteret mine observationer i feltnoter, hvor jeg både har beskrevet konkrete hændelser og reflekteret over mine egne indtryk og følelser som jeg vil uddybe i det følgende afsnit om feltnoter. Denne kombination sikrer netop, at jeg kan analysere data, der både viser, hvad der faktisk skete, og hvordan jeg som forsker oplevede og fortolkede det.

6.1.2 Feltnoter

I forlængelse af observationerne har feltnoter fungeret som et centralt redskab til at fastholde og bearbejde de indtryk, jeg fik under feltarbejdet. Som beskrevet i afsnittet om observationer bliver observationer først til brugbare data, når de dokumenteres skriftligt, fordi man ellers risikerer at miste detaljer og sammenhænge (jf. afsnit 6.1.1 Observationer). Feltnoterne har derfor givet mig mulighed for systematisk at samle både konkrete beskrivelser af pigernes handlinger og refleksioner over mine egne oplevelser og reaktioner (Bailey 2023: 12–13). Under de individuelle træninger, hvor jeg samtidig fungerede som aktiv træner, brugte jeg lydmemor på telefonen under træningen for at dokumentere mine observationer. Disse korte, uformelle *jotted notes* blev senere skrevet mere udførligt ned som feltnoter (Bailey 2023: 13). Det gjorde det muligt at fastholde stemninger og detaljer uden at forstyrre min tilstedeværelse under selve træningen (jf. afsnit 6.1.1 Observationer). Feltnoterne består af en beskrivende del, hvor jeg gengiver, hvad der konkret skete under træninger og kampe, og jeg sigtede efter at skrive 8-12 noter pr observation. Jeg har fulgt hver pige i tre måneder og nedskrevet feltnoter fra både de otte individuelle træninger og de seks holdkampe pr. pige. For at skabe overblik har jeg struktureret materialet i diverse bilag og opdelt efter hver pige, hvor noterne er ordnet under træning 1–8 og kamp 1–6 (Bilag 1,2,3 og 4). Denne struktur gør det muligt at følge udviklingen over tid, både for den enkelte pige og samlet. Alt i alt bruger jeg feltnoterne til at huske helt præcist, hvad der sker i træninger og kampe, hvilket gør det muligt både at få et klart billede af pigernes sociale og personlige udvikling, samt hvordan det manifesteres i deres liv uden for fodbold.

6.2 Semistrukturerede interviews

Interviewene udgør et vigtigt supplement til observationerne, fordi de giver pigerne mulighed for selv at sætte ord på de oplevelser og følelser, som vi i observationerne kun kan se udefra. Derfor er interviewene også blevet lavet efter, at fodboldsæsonen og vores forløb var overstået, så pigerne kunne reflektere over hele perioden som helhed. Jeg har valgt at arbejde med semistrukturerede interviews, der styres af en interviewguide med åbne spørgsmål. Interviewguiden bliver præsenteret yderligere i det kommende afsnit (jf afsnit 6.2.2 interviewguide). Denne form giver både struktur og samtidig plads til, at samtalen kan bevæge sig i nye retninger alt efter, hvad pigerne selv oplever som vigtigt (Kvale & Brinkmann 2015: 43–

44). Det betyder, at jeg som interviewer kan stille supplerende spørgsmål, så pigerne kan uddybe og nuancere deres fortællinger, mens de stadig har frihed til at bringe temaer op, som jeg måske ikke selv havde forudset. Interviewene er planlagt med både pigerne selv og deres forældre. Jeg interviewer i alt fire piger og fire forældre (enten mor eller far), hvilket vil sige jeg laver otte interviews i alt. Grunden til jeg har valgt at inddrage forældrene er, at de kan bidrage med et andet perspektiv på pigernes udvikling, eksempelvis om hvorvidt de ser en forandring i pigernes personlige eller sociale færdigheder uden for fodbolden (Kvale & Brinkmann 2015: 35). Derudover er pigerne mellem 13 og 17 år gamle, og især de yngste kan have svært ved altid at udtrykke deres tanker detaljeret. Her kan forældrene være med til at kaste lys over sider af pigernes udvikling, som pigerne måske selv har svært ved at sætte ord på. Valget af interviews hænger tæt sammen med mit videnskabsteoretiske ståsted. Mit mål er ikke at måle eller registrere udefra, men at forstå, hvordan fodbold opleves af pigerne selv herunder hvordan det mærkes på kroppen (Kvale & Brinkmann 2015: 35). Det stemmer overens med mit fænomenologiske udgangspunkt, hvor interessen netop er rettet mod at få indblik i subjektets egen livsverden og de betydninger, pigerne selv tillægger deres oplevelser. Ligesom observationerne har interpretivistisk karakter, er formålet med interviewene også at få en nuanceret og detaljeret forståelse frem for at reducere pigernes oplevelser til noget kvantitativt (Kvale & Brinkmann 2015: 19). I interviewene er jeg særlig opmærksom på min egen forforståelse og forsøger at skabe et åbent rum, hvor pigerne selv kan definere, hvad der er vigtigt. Det betyder, at interviewet ikke blot er et redskab til at "udspørge", men en åben dialog, hvor viden skabes i samspil mellem mig som interviewer og informanterne (Kvale & Brinkmann 2015: 19, 35). På den måde får jeg indsigt i, hvordan pigerne oplever fodbold, hvilken betydning det har for dem, og hvordan deres forældre oplever deres piger på og uden for fodboldbanen. Ved at kombinere observationer og interviews kan jeg således opnå et mere fyldestgørende billede af pigernes udvikling. Observationerne giver indblik i kropslige reaktioner, sociale dynamikker og handlinger, mens interviewene giver pigerne og deres forældre mulighed for selv at beskrive, hvordan de oplever de forandringer, der ses. Denne kombination giver et stærkere grundlag for at analysere, hvordan fodbold for pigerne influerer udviklingen af deres personlige og sociale færdigheder, og om hvorvidt det rækker ud over sporten (Kvale & Brinkmann 2015: 43–44).

6.2.1 Virtuelle interviews

I dette speciale har jeg valgt at lave virtuelle interviews, hvor jeg har interviewet pigerne og deres forældre over zoom frem for at mødes fysisk. Virtuelle interviews er interviews, der foregår via digitale kommunikationsværktøjer herunder videomøde, chat eller lyd, hvilket gør det muligt at gennemføre interviews uden fysisk fremmøde (Salmons 2015: 3). Jeg har specifikt valgt denne form for interviews, fordi det er en fleksibel og tidsbesparende løsning både for mig som forsker og for deltagerne. Mit feltarbejde og observationer har i forvejen været meget tidskrævende, og samtidig har pigerne en travl hverdag med skole, lektier, holdtræning, kampe og fritidsaktiviteter. Det samme gælder forældrene, som alle arbejder fuldtid. Ved netop at interviewe pigerne og deres forældre virtuelt, var det muligt at få det til at passe ind i alles hverdag og undgå blandt andet transporttid og andre logistiske udfordringer. Ud over tidsbesparelsen har virtuelle interviews også andre styrker. Nogle deltagere kan føle sig mere trygge, når de sidder i egne omgivelser, hvilket kan gøre dem mere åbne og ærlige (Salmons 2015: 6). Det gælder især, fordi nogle af de piger, jeg interviewer er relativt unge, så det at sidde hjemme på deres eget værelse kan give dem ekstra tryghed til at svare frit. Dog på den anden side har virtuelle interviews også sine begrænsninger. Eksempelvis kan jeg ikke i samme grad aflæse deltagernes kropssprog og nonverbale signaler, som hvis vi havde siddet fysisk overfor hinanden, hvilket kan gøre det sværere at opbygge en stærk relation og dybere tillid under selve interviewet (Salmons 2015: 7). Dog kan jeg argumentere for, at fordi jeg har fulgt pigerne over længere tid som træner og gennem observationer, har jeg alligevel fået opbygget en tillidsfuld relation, som til en vis grad er med til at styrke kvaliteten af interviewene. Samlet set har jeg valgt at gennemføre virtuelle interviews som en praktisk og fleksibel løsning, der både passede ind i pigernes og forældrenes travle hverdag. Samtidig gav mig mulighed for at få indblik i pigernes egne oplevelser med fodbold samt forældrenes indtryk af sportens indvirkning på pigernes hverdagsliv.

6.2.2 Interviews guide

Som jeg tidligere har nævnt, har jeg valgt at supplere mine observationer med semistrukturerede interviews, hvor der derfor på forhånd er blevet udarbejdet en interviewguide med spørgsmål (Brinkmann & Tanggaard 2015: 37). Denne form giver mig netop mulighed for at holde fokus på udvalgte temaer, samtidig med at der skabes rum for, at

deltagerne bringer egne subjektive perspektiver og erfaringer i spil – hvilket er i overensstemmelse med undersøgelsens fænomenologiske udgangspunkt. Interviewguiden til pigerne er designet som et supplement til de observationer, jeg har gjort mig i feltet, og med det formål at undersøge, hvilken indflydelse fodbold har på de observerede pigers personlige og sociale færdigheder i Dubai, samt hvordan det manifesterer sig i deres hverdagsliv. Udarbejdelsen af interviewguiden er sket med afsæt i en abduktiv metode, hvor vi ikke har udvalgt en fast teoretisk ramme på forhånd. I stedet har vi ladet os lede af tidligere forskning, vores indledende empiriske erfaringer og vores forforståelse af feltet. Interviewspørgsmålene er derfor ikke udviklet ud fra specifikke teorier, men med henblik på at fremkalde rige og praksisnære fortællinger, som senere kan analyseres teoretisk. Den abduktive tilgang har gjort det muligt at være åben over for det, der viser sig i materialet, og efterfølgende lade teoriudvælgelsen ske i samspil med empiriens indhold. Interviewguiden til pigerne er tematisk opbygget i fire dele: 1) Introduktion, 2) Personlige færdigheder, 3) Sociale færdigheder og 4) Uden for banen. Den første del er introducerende, hvor informanterne får plads til at præsentere sig selv. Den anden del fokuserer på pigernes fortællinger om, hvad sporten betyder for dem, og hvilken indflydelse den har haft på deres personlige udvikling. Her lægges der især vægt på at få konkrete eksempler og små fortællinger frem, som kan give indsigt i deres individuelle udviklingsprocesser. Den tredje del om sociale færdigheder belyser, hvordan fodbolden har påvirket deres relationer til andre. Det undersøges også, hvordan pigerne oplever sociale dynamikker i holdmiljøet, og hvordan de navigerer i dem. Den fjerde og afsluttende del har fokus på, hvordan de færdigheder, de har tilegnet sig gennem fodbolden, kommer til udtryk i andre sammenhænge i hverdagen. Her er hensigten at forstå, hvordan fodbolden kan være en ressource, der rækker ud over selve sporten og påvirker pigernes identitet og livsverden mere bredt. Interviewspørgsmålene er blevet formuleret på engelsk og i et dagligdagssprog, som de unge piger også kan forstå. Det har været en prioritet at skabe en tryk og åben atmosfære i interviewsituationen, hvor pigerne føler sig hørt og respekteret, og hvor deres stemmer og erfaringer får plads. Interviewguiden har således fungeret som et fleksibelt redskab til at styre samtalen uden at begrænse pigernes mulighed for at dele det, der er vigtigt for dem. Derudover har jeg udarbejdet en særskilt interviewguide til forældrene. Forældrene har mulighed for at iagttage pigernes udvikling udefra og over længere tid, og deres

oplevelser kan dermed bidrage til at vurdere, om hvorvidt fodboldens indflydelse rækker ud over banen og manifesterer sig i pigernes hverdag. Interviewguiden til forældrene tager derfor afsæt i deres oplevelser og iagttagelser af pigernes udvikling, både personligt og socialt, med fokus på konkrete forandringer, de måtte have bemærket i hverdagen. Det er dog vigtigt at understrege, at forældrenes perspektiv er ikke tænkt som erstatning for pigernes egne fortællinger, men som et supplerende blik udefra, der kan understøtte og nuancere analysen. Det er fortsat pigernes oplevelser og stemmer, der udgør afhandlingens primære empiri og analytiske omdrejningspunkt, hvilket stemmer ens med undersøgelsens fænomenologiske perspektiv.

6.3 Rekruttering af informanter

Jeg har indsamlet fire informanter, som jeg er velvidende om, ikke er et fuldt dækkende grundlag, hvis målet var at opnå et mætningspunkt. Jeg har valgt at fokusere på kvalitet frem for kvantitet og arbejder derfor med fire informanter, som jeg følger tæt gennem både semistrukturerede interviews af dem og deres forældre og systematiske observationer over tre måneder. Dermed er min vurdering, at fire informanter giver et tilstrækkeligt fundament for at skabe en dybdegående og nuanceret forståelse af, hvordan fodbold kan påvirke pigers personlige og sociale færdigheder, uden at mængden af data bliver så omfattende, at det går ud over detaljeringen i analysen. Indsamlingen af mine informanter foregik gennem en story på min egen Instagram-profil, hvor jeg præsenterede det tilbud, mine veninder og jeg havde udviklet, og inviterede interesserede piger til at deltage. Derefter udvalgte jeg tilfældigt fire piger i alderen 13–17 år, som alle bor i Dubai. Som offentlig person i fodboldmiljøet kan det være en udfordring at finde deltagere, som slet ikke kender til mig i forvejen. Derfor lagde jeg især vægt på at vælge piger, jeg aldrig har mødt fysisk, og som jeg ikke har nogen personlig relation til, for at mindske risikoen for, at forudgående kendskab kunne påvirke deres deltagelse eller svar. Denne rekrutteringsform har gjort det muligt at samle en gruppe informanter, der alle deler interessen for fodbold og bor i samme by, men som jeg samtidig ingen relation har til. Det skaber et mere neutralt udgangspunkt for interviewene og observationerne, hvor pigernes egne oplevelser og perspektiver er i fokus. Det skal nævnes, at udover de fire piger, som er mine primære informanter, har jeg også interviewet deres forældre. Forældrene fungerer som sekundære informanter, der bidrager med et supplerende blik udefra, som understøtter og

nuancerer analysen af pigernes udvikling særligt hvordan udviklingen manifesteres uden for fodboldmiljøet. Selvom forældrenes perspektiver er værdifulde, er det pigernes egne oplevelser og meningsverden, der er det centrale fokus i denne undersøgelse.

6.4 Ethiske overvejelser

Når der arbejdes med mennesker, og især med børn og unge under 18 år, er det essentielt at forholde sig reflekteret til de etiske dilemmaer, der kan opstå gennem hele forskningsprocessen. I dette speciale, som bygger på observationer, feltnoter og interviews, har jeg derfor arbejdet med etik både som et sæt principper og som en løbende praksis (Kvale & Brinkmann 2015: 107–108). Det betyder konkret, at jeg blandt andet har indhentet informeret samtykke fra både pigerne og deres forældre, hvor jeg har forklaret formålet med undersøgelsen, hvordan empirien ville blive anvendt, og at de når som helst, kan trække deres udtalelser og deltagelse tilbage (Kvale & Brinkmann 2015: 113–117). For at beskytte deltagernes privatliv har jeg valgt at anonymisere alle navne og undlade oplysninger om skoler, fodboldakademier og lokalområder, så ingen af pigerne kan genkendes (Kvale & Brinkmann 2015: 107). Det er nemlig særligt vigtigt at beskytte sine informanter, især når der arbejdes med børn og unge, i og med de kan være ekstra sårbare over for at blive udstillet eller misforstået (Brinkmann & Tanggaard 2020: 45). I selve arbejdet med interviews og observationer har jeg sigtet efter at skabe en tryk og anerkendende stemning, så pigerne følte sig set og hørt. Det har jeg blandt andet gjort ved at være opmærksom på, hvordan jeg formulerede mine spørgsmål, mit kropssprog og tonefald samt min generelle tilgang som observatør og interviewer (Kvale & Brinkmann 2015: 55). Derudover kan jeg argumentere for, at jeg gennem fodboldforløbet opbyggede en relation til pigerne, som gjorde interviewene mindre angstprovokerende. Denne relation har sandsynligvis været med til at gøre det lettere for pigerne at åbne op og dele refleksioner om både svære og personlige oplevelser i fodboldmiljøet (Kvale & Brinkmann 2015: 106–107). Gennem hele processen har jeg arbejdet med etik ikke kun som et sæt faste regler, men som en form for praktisk dømmekraft, hvor jeg løbende har spurgt mig selv: Hvordan kan mine spørgsmål opleves fra pigernes perspektiv? Hvad betyder det, at jeg som forsker, også bliver en del af de sociale rum, jeg undersøger? Og hvordan kan jeg bedst beskytte deres historier, samtidig med at jeg forsøger at forstå og formidle dem? Det vil med andre ord siges, at etik på denne måde ikke blot bliver en tjekliste, jeg følger, men et grundlæggende

princip i arbejdet med at skabe viden, der respekterer og passer på de mennesker, der arbejdes med (Brinkmann & Tanggaard 2020: 45–46).

6.5 Præsentation af informanterne

I det følgende præsenteres undersøgelsens fire informanter, som alle er piger i alderen 13–17 år, der er bosat i Dubai. Informanterne er blevet rekrutteret gennem en story på min Instagram-profil, hvor jeg inviterede interesserede piger til at deltage i et fodboldforløb. Derfor har alle pigerne det tilfælles, at de har en hverdag, der er enorm præget af fodbold. Informanterne i dette speciale er Selma, Sofia, Mia og Layla.

Den første informant hedder Selma og er 13 år gammel. Hun er fra Egypten og går i 8. klasse. Selma begyndte at spille fodbold som 8-årig til familiesammenkomster, hvor hun især nød følelsen af at kunne vinde over sine drengefætre. For to år siden startede hun med at spille fodbold i et fodboldakademi, fordi hun gerne ville blive bedre. I dag træner hun tre til fire gange om ugen, inklusiv vores individuelle træninger.

Den anden informant hedder Sofia og er 14 år gammel. Hun er fra Barcelona i Spanien, og går i 9. klasse. Sofia begyndte at spille fodbold allerede som 6-årig, hvor hun især konkurrerede imod sin storebror. Hun spillede først i en klub i Spanien og fortsatte i Dubai, efter familien flyttede dertil, da hun var 9 år. I dag spiller hun fodbold fire gange om ugen.

Den tredje informant er Mia, som er 15 år gammel og er fra England. Hun går i 10. klasse og beskriver sig selv som en der er opvokset i en ”fodboldfamilie”, hvor sporten altid har fyldt meget. Hun begyndte at spille som 5-årig med sin far og kom på et drengehold som 7-årig, hvilket hun oplevede som både sjovt og udviklende. Da hun flyttede til Dubai, fortsatte hun med at spille i et akademi. Hun træner nu tre gange om ugen med sit hold samt én gang med vores individuelle træning.

Den fjerde informant er Layla, som er 17 år gammel og er fra Libanon. Hun går i 12. klasse og beskriver, hvordan fodbold har været en naturlig del af hendes barndom gennem

familieaktiviteter med sine brødre og fætre. Hun startede i et fodboldakademi som 8-årig og fremhæver især glæden ved holdfællesskabet og det ansvar, man lærer at tage for hinanden. Hun træner i dag tre gange om ugen med sit hold og har desuden én ekstra træning med os.

7. Teori

I de følgende afsnit vil jeg præsentere og gennemgå de teorier, der udgør den analytiske ramme for specialet og kan belyse de erfaringer og perspektiver, som informanterne har delt i interviewene. Først vil jeg redegøre for Albert Banduras teori om self-efficacy og dens betydning for personlig udvikling. Derefter følger Axel Honneths teori om anerkendelse, som giver et socialt perspektiv på udviklingen af identitet og selvværd. Til sidst vil jeg gennemgå Pierre Bourdieus begreb habitus, der belyser, hvordan sociale strukturer og erfaringer påvirker individets handlemønstre og kompetencer.

7.1 Self-efficacy

Albert Banduras teori om self-efficacy handler om menneskets tro på egne evner til at kunne håndtere specifikke opgaver og udfordringer i konkrete situationer (Bandura 1977: 191-192). Ifølge Bandura er denne tro på egne evner en afgørende mekanisme, som både styrker individets motivation, adfærd og følelsesmæssige reaktioner. Han fremhæver, at det ikke blot er tidligere erfaringer, der påvirker, hvad vi tror, vi kan, men at selve vurderingen af disse erfaringer og andres succeser er afgørende for udviklingen af self-efficacy (Bandura 1977: 194-195). Det vil med andre ord sige, at det ikke kun handler om, hvad pigerne rent faktisk har oplevet på fodboldbanen, men også om, hvordan de tolker disse oplevelser. Hvis en pige for eksempel lykkes med at score et mål i en svær kamp, og hun oplever det som en vigtig sejr, vil det styrke hendes tro på, at hun kan klare lignende udfordringer i fremtiden. Bandura forklarer, at self-efficacy udvikles gennem fire typer erfaringer. Den mest effektive kilde er mestringserfaringer, hvor individet gennem egne handlinger oplever succes i at løse opgaver. Disse mestringserfaringer eller succesoplevelser styrker troen på, at lignende eller mere udfordrende opgaver også kan klares i fremtiden. Derimod hvis erfaringerne er præget af gentagne manglende succes, kan individets tro på egne evner svækkes. Den anden type erfaring, som Bandura også mener er essentielt i udviklingen af individets self-efficacy, er modelindlæring. Når individet ser en succesfuld person, som de kan identificere sig med, kan

det øge deres tro på, at de også kan klare lignende udfordringer og opnå lignende succes (Bandura 1977: 197-198). Den tredje type erfaring Bandura peger på er betydning af feedback, hvor opmuntring og ros fra andre, især personer individet ser op til, fungerer som en slags bekræftelse eller støtte for individets tro på egne evner. Dette er især vigtigt i situationer, hvor individet mangler erfaring eller af diverse årsager er usikker (Bandura 1977: 198-199). Den sidste type af erfaringer som Bandura nævner er den emotionelle tilstand, som spiller en væsentlig rolle i, hvordan self-efficacy vurderes for individet. Det vil med andre ord sige, at vores følelser og det humør, vi er i, kan påvirke, hvor sikre vi føler os på at udføre en opgave. Negative følelser som eksempelvis angst, stress eller uro kan mindske troen på egne evner, mens en rolig og positiv følelsesmæssig tilstand kan fremme den (Bandura 1977: 200-201). Bandura ser altså emotionelle tilstande som en vigtig kilde til information, der enten kan styrke eller svække self-efficacy, fordi individet ofte tolker disse følelsesmæssige signaler som indikatorer på, hvor godt vi kommer til at håndtere en udfordring (Bandura 1977: 206-207). Dette er netop relevant for undersøgelsen, fordi individer i sport ofte oplever, hvordan deres følelsesmæssige tilstande påvirker deres performance på banen. For eksempel kan nervøsitet og angst før en kamp svække individets tro på egne evner, mens succesoplevelser og opmuntring fra træner og holdkammerater kan skabe en mere positiv og rolig sindstilstand, som styrker deres self-efficacy i den konkrete situation. Denne sammenhæng mellem den emotionelle tilstand og tro på egne evner er derfor vigtig at forstå for at kunne belyse fodboldens indflydelse på pigernes personlige og sociale færdigheder. Denne kobling mellem følelser og selvopfattelse betyder, at self-efficacy ikke kun handler om rationelle vurderinger, men også om, hvordan kroppen og sindet oplever situationen. Banduras teori viser, at self-efficacy ikke bare er en passiv vurdering, men er aktivt styret af, hvordan vi vælger at handle, hvor meget indsats vi lægger i en opgave, og hvor længe vi bliver ved trods modstand eller udfordringer (Bandura 1977: 204-205). Jo stærkere tro individet har på egne evner, desto mere vedholdende og målrettet bliver indsatsen, og dermed øges sandsynligheden for succes. Derudover peger Bandura på, hvordan forskellige former for træning og gradvis tilvænning til svære situationer kan styrke self-efficacy. Det sker både ved at give individet nye succesoplevelser og ved at mindske negative følelser som nervøsitet eller angst, men også fordi individet gennem gradvist sværere udfordringer oplever, at de kan lykkes med noget nyt –

og dermed får større tro på sig selv, også når de senere står over for helt nye opgaver (Bandura 1977: 206-207). Sammenfattende tilbyder Banduras teori om self-efficacy et væsentligt perspektiv på, hvordan mennesker oplever deres egne handlemuligheder i konkrete situationer, og hvordan denne oplevelse påvirker både deres adfærd og følelsesmæssige reaktioner. I mit speciale kan teorien bidrage til at forstå, hvordan mine informanter i fodboldmiljøet udvikler tro på egne evner gennem konkrete oplevelser af mestring, ved at observere andre, gennem den feedback de modtager, og ved at lære at håndtere de følelser, der opstår i pressede spilsituationer.

7.2 Anerkendelse

Mennesket er grundlæggende et socialt væsen, hvis selvforståelse og identitet formes gennem anerkendelse fra andre. Dette er netop, hvad Axel Honneth fremhæver i sin bog ”Kampen om anerkendelse” fra 1996 (Axel Honneth 1996: Kampen om anerkendelse). Honneth argumenterer for, at anerkendelse ikke blot er en social gestus, individet modtager fra andre, men det er faktisk en nødvendig betingelse for, at individet kan udvikle sin identitet, herunder både ting som personlige og sociale færdigheder, som er centrale for individets trivsel og deltagelse i samfundet (Honneth 1996: 130). Det vil med andre ord siges, at individets selvbillede og deres kompetencer er dybt afhængig af de anerkendelsesrelationer, individet indgår i. I den forbindelse identificerer Honneth tre former for anerkendelse, som hver især spiller en essentiel rolle i udviklingen af individets identitet: kærlig anerkendelse, retslig anerkendelse og solidarisk anerkendelse. Den kærlige anerkendelse opstår i de nære relationer, der er præget af omsorg og følelsesmæssig støtte, hvilket blandt andet giver individet grundlæggende selvtillid og en følelse af at være elsket og værdifuld (Honneth 1996: 134). Eksempelvis kan denne form for anerkendelse blandt mine informanter komme til udtryk som opmuntring eller ros fra forældre, holdkammerater eller trænere. En rosende bemærkning kan dermed styrke pigernes motivation for at arbejde hårdere på at udvikle deres kompetencer i sporten. Den anden form for anerkendelse er den retslige anerkendelse som opstår i relationer, hvor individet blandt andet oplever at blive behandlet som et ligeværdigt medlem af et fællesskab. Denne anerkendelse vil blandt andet styrke individets selvrespekt og oplevelse af at have ret til at deltage og blive hørt (Honneth 1996: 158). Dette kan eksempelvis komme til udtryk, hvis mine piger oplever at blive behandlet på lige fod med drengene i klubben og føle at

deres stemmer og drømme også bliver taget seriøst i beslutninger der bliver taget omkring holdet. Den sidste form for anerkendelse er den solidariske anerkendelse, som bygger på den værdsættelse, individet får fra fællesskabet. Denne form for anerkendelse styrker individets selvværd og oplevelse af at være en betydningsfuld del af et fællesskab (Honneth 1996: 162-172). Det er netop denne sammenhæng mellem anerkendelse og udviklingen af både personlige og sociale færdigheder, der gør Honneths teori relevant for min undersøgelse. Når pigerne i fodboldmiljøet møder anerkendelse i forskellige former, kan det bidrage til blandt andet at styrke deres selvtillid, selvrespekt og oplevelse af at høre til i et fællesskab, der er centrale for deres trivsel og udvikling. Det rejser samtidig spørgsmålet, om de erfaringer med anerkendelse, pigerne gør sig i sporten, også kan have en overførbare effekt på deres hverdag uden for fodbolden, som eksempelvis i skolen, i hjemmet eller i sociale fællesskaber, hvor troen på egne evner og følelsen af at være værdsat kan spille en væsentlig rolle. Honneths teori viser dermed, at anerkendelse ikke kun har betydning for individets selvbillede, men også for udviklingen af konkrete kompetencer, der styrker både personlig trivsel og social deltagelse. Derfor kan teorien være med til at belyse, hvordan fodboldmiljøet potentielt kan fungere som en social arena, hvor oplevelsen af anerkendelse spiller en rolle i pigers personlige og sociale udvikling.

7.3 Habitus

En anden teori som kan være med til at belyse hvordan fodbold influerer pigernes personlige og sociale færdigheder, samt hvordan det manifesteres i deres hverdagsliv, er Pierre Bourdieus teori om habitus, som han skriver om i hans bog "Outline of a theory of practice" fra 1977 (Bourdieu 1977: Outline of a theory of practice). Han definerer begrebet habitus som: *"et system af varige og overførbare dispositioner, der organiserer individets opfattelser, handlinger og tanker"* (Bourdieu 1977:72). Det vil med andre ord siges, at habitus er det bagvedliggende mønster, som styrer individets måde at være på i verden. Habitus opstår altså i samspil og interaktioner med andre individer og samfundets strukturer og formes især tidligt i individets liv, eksempelvis gennem familie, skole og fritidsliv. De erfaringer, individet gør sig, bliver kropsliggjort og sætter sig som vaner, smag og handlemønstre, hvilket Bourdieu kalder den praktiske sans (Bourdieu 1977: 76). Habitus bliver altså en form for indre kompas, der hjælper individet med at navigere i diverse sociale situationer uden at individet rigtig er bevidst om det.

Selvom habitus er en form for mønster i individets liv, er den dog ikke statisk. Den er derimod konstant under udvikling og tilpasses nye situationer (Bourdieu 1977: 78). Selvom individets habitus er under konstant udvikling, vil individet alligevel ifølge Bourdieu trives bedre i sociale kontekster, hvor der er overensstemmelse mellem habitus og det felt, altså den sociale arena, individet befinder sig i (Bourdieu 1977: 93). Eksempelvis kan fodboldmiljøet opleves som et felt, hvor nogle af pigerne føler sig hjemme og anerkendt, fordi de pågældende værdier matcher deres identitet. For andre kan det tage længere tid at finde sig til rette, hvis deres habitus ikke umiddelbart passer til miljøets normer og værdier. I forhold til denne undersøgelse er habitus særlig relevant som teoretisk ramme, eftersom det giver en forståelse for, hvordan fodboldens praksis ikke kun påvirker pigernes nuværende handlinger, men at det potentielt også kommer til at forme deres måde at være på i verdenen. Habitus gør det altså muligt at sætte ord på, hvordan de sociale og personlige færdigheder, pigerne tilegner sig i fodbold, kan blive en integreret del af deres identitet. Dermed giver habitus-begrebet en ramme for at forstå den langsigtede og kropsligt forankrede betydning, som deltagelsen i fodbold har i pigernes liv.

8. Analyse

I det kommende afsnit vil der være en dybdegående analyse af mine informanternes erfaringer og fortællinger om deres deltagelse i fodbold. Analysen fokuserer på, hvordan fodbold som social og kropslig praksis påvirker pigernes udvikling af personlige og sociale færdigheder. Gennem en kombination af observationer og interviews undersøges både den individuelle udvikling i form af øget selvtillid og mestringsfølelse samt de sociale processer, der knytter sig til fællesskab, anerkendelse og lederskab. Analysen tager udgangspunkt i relevante teorier om self-efficacy, anerkendelse og habitus for at skabe en nuanceret forståelse af, hvordan deltagelse i fodbold kan bidrage til pigernes identitetsdannelse og hvordan disse udviklede færdigheder manifesterer sig i deres hverdag uden for sporten.

8.1 Personlige færdigheder: Fra usikkerhed til selvtillid

Observationer og interviews med de observerede piger og deres forældre viser tydeligt, at fodbold spiller en væsentlig rolle i pigernes personlige udvikling. Empirien peger på, at fodbold ikke kun styrker fysiske og tekniske færdigheder, men også udvikler centrale personlige egenskaber. Dette bakkes op af Slutzky og Simpkins, som fremhæver, at sport kan fremme

ansvarsfølelse, selvdisciplin og selvtillid (jf. afsnit 2.3). Flere af pigerne beskriver fodboldmiljøet som et særligt rum, hvor de tør udfolde sig og vokse. For nogle fungerer det som et frirum, hvor de oplever anerkendelse og føler sig kompetente. Fodbold er derfor for de observerede piger¹ ikke bare en fritidsaktivitet, men en vigtig platform for personlig udvikling og identitetsskabelse. Næste afsnit vil udforske, hvordan fodbold påvirker deres personlige færdigheder, set i lyset af teorier om self-efficacy, anerkendelse og habitus.

8.1.1 At tro på sig selv

Alle pigerne giver i større eller mindre grad udtryk for, at deres deltagelse i fodbold har haft en betydning for deres tro på egne evner. I det følgende afsnit vil jeg yderligere gå i dybden med disse oplevelser og analysere dem i lyset af Albert Banduras teori om self-efficacy, som identificeres gennem fire centrale kilder herunder mestringserfaringer, rollemodeller, verbal overtagelse og emotionelle tilstande (jf. afsnit 7.1 Self-efficacy). Mestringserfaringer ses af Bandura som værende den mest betydningsfulde kilde til self-efficacy, idet individets oplevelse af at lykkes med en opgave styrker troen på, at lignende udfordringer kan overvindes i fremtiden. Dette kommer tydeligt til udtryk hos Selma, som under en øvelse først kæmper med at udføre et specifikt dribblemønster, men efter flere forsøg gennemfører hun det. Hun udviser glæde og tilfredshed ved at gennemføre øvelsen (Bilag 1:1), hvilket kan forstås som en kropsliggjort mestringsoplevelse, der både skaber glæde og øger motivationen til at fortsætte. Denne form for erfaring danner ifølge Bandura et grundlag for udvikling af en mere robust tro på egne evner, hvilket Selma også italesætter i hendes interview:

“Of course I was happy and proud, but I also felt like I now believe more in myself, cause before I really didn’t think it would happened, but I worked hard and then it happened... Ehmm so yeah I feel more confident” (Bilag 1.1: 4).

Selma beskriver, at hun føler sig mere selvsikker efter at have oplevet succes med noget, hun oprindeligt ikke troede, hun kunne. Lignende mønstre observerede jeg til Sofias individuelle træninger, hvor hun forsøgte på at slå sin rekord i jongleringer. Efter længere tids øvelse gik hun

¹ Jeg vil herfra bruge betegnelsen 'piger' for at differentiere pigerne fra deres forældre. Dette dækker udelukkende over de fire piger, som er observeret og interviewet i dette studie.

fra 4 til 16 jongleringer, hvor hun derefter falder på knæ og løfter begge armen i vejret (Bilag 2: 2). Hun italesætter oplevelsen i interviewet:

"I practiced every day in the backyard, failing like a hundred times. Then one day, it just clicked (...) It was an amazing feeling to have succeed and it made me motivated to keep going" (Bilag 2.1: 3).

Sofias beskrivelse peger på, at oplevelsen af at overkomme vanskeligheder og opnå succes på baggrund af vedholdenhed fungerer for Sofia som en direkte katalysator for øget motivation. Det samme kommer til udtryk for både Mia og Layla, der begge beskriver hvordan følelsen af mestring fører til motivation og engagement (Bilag 3.1: 2) (Bilag 4.1: 2). Dog hvor succeser styrker pigernes self-efficacy, påpeger Bandura også på, at gentagne oplevelser med manglede succes kan have den modsatte effekt nemlig, at det svækker individets tro på egne evner. Dette kan især afspejles i Selma og Laylas observationer (Bilag 1: Feltnoter, Selma; Bilag 4: Feltnoter, Layla). Under en kampobservation mister Selma en vigtig chance, hvorefter hendes kropssprog ændrer sig markant:

"After missing a scoring opportunity, she lowers her head and holds her hands on her head. When she receives the ball again, she passes quickly and avoids close one-on-one situations" (Bilag 1: 9).

Det tyder på, at fejlen påvirker hendes selvtillid og præger hendes efterfølgende spil. Et lignende mønster ses hos Layla, hvor en mislykket aflevering efterfølges af ændret kropssprog og faldende energi, hvilket påvirker hendes indsats i resten af øvelsen (Bilag 4:2). Begge situationer kan forstås som midlertidige svækkelser af troen på egne evner, hvilket påvirker deres selvtillid og engagement negativt. Disse reaktioner stemmer også overens med Banduras forståelse af, hvordan emotionelle tilstande kan påvirke individets vurdering af egen self-efficacy, altså troen på egne evner. Det vil sige hvis individet befinder sig i en tilstand af eksempelvis frustration eller lavt selvværd, som det ses hos Selma og Layla visse tilfælde, kan det tolkes som en følelse af utilstrækkelighed, hvilket i sig selv kan hæmme deres præstationer

på banen. Fejlen ser ud til at få betydning for Selmas efterfølgende spil, hvor hendes kropssprog og handlinger ændrer sig. Et lignende mønster ses hos Layla, hvor en mislykket aflevering følges af lavere energi og ændret kropsudtryk, hvilket præger hendes indsats resten af øvelsen (Bilag 4:2). I begge tilfælde fremstår det, som om deres handlinger påvirkes af situationer, hvor troen på egne evner midlertidigt udfordres. Disse reaktioner ligger i tråd med Banduras forståelse af, hvordan emotionelle tilstande spiller ind i individets vurdering af egen self-efficacy. Når en spiller befinder sig i en tilstand præget af usikkerhed eller frustration, som det f.eks. kommer til udtryk hos Selma og Layla i bestemte situationer, kan det få indflydelse på, hvordan de efterfølgende handler og engagerer sig på. Derimod fremstår Sofia og Mia som mere følelsesmæssigt stabile og selvsikre. Deres reaktioner på nederlag virker ikke lammende, men bliver i stedet omformet til noget, de kan lære af (Bilag 2: Feltnoter, Sofia; Bilag 3: Feltnoter, Mia). Mia beskriver for eksempel: *“I’m training to get better at shifting my mindset to that failure is not bad as long as we learn from it, and I feel like I’m improving”* (Bilag 3.1: 4). Hendes tilgang vidner om en mere modstandsdygtig self-efficacy, hvor nederlag ikke svækker troen på egne evner, men snarere styrker motivationen for at udvikle sig. Det understreger, hvordan pigernes emotionelle reaktioner i samspil med succes og modgang har betydning for udviklingen af deres self-efficacy. Hvor Selma og Layla i nogle situationer reagerer med usikkerhed og lav energi, møder Sofia og Mia lignende oplevelser med ro og motivation. Det peger på, at det ikke alene er selve oplevelsen, men også pigernes emotionelle tilstand under oplevelsen, der former udviklingen af deres self-efficacy. I forlængelse heraf udtrykker Selma: *“At school, a lot of the time it’s hard for me because I’m dyslexic, so I don’t feel smart there”* (Bilag 1.1: 2). Udsagnet indikerer, at hun i modsætning til eksempelvis Sofia og Mia muligvis har haft færre tidligere succesoplevelser i andre dele af sit hverdagsliv. På den baggrund kan det forstås, at gentagne nederlag i eksempelvis skolen har for Selma bidraget til en mere usikker emotionel tilgang, hvor tvivlen på egne evner lettere opstår. I tråd med Banduras forståelse kan man derfor argumentere for, at pigernes emotionelle robusthed ikke kun skyldes deres aktuelle præstationer, men også deres historik af positive eller negative forudgående oplevelser og erfaringer. Mine observationer peger samtidig på, at det især er Selmas og Laylas emotionelle tilstande, der forandrer sig mest gennem de tre måneder. Set i lyset af Banduras teori kan disse forandringer tolkes som et resultat af de gentagne succesoplevelser, de har haft under de

individuelle en-til-en træninger. Netop fordi træningerne tilpasses deres behov og tempo, opstår der et rum, hvor de i stigende grad oplever sig selv som kompetente og i kontrol. I begyndelsen fremstod både Selma og Layla mere usikre og emotionelt svingende. Men efterhånden som de opnår konkrete resultater og modtager positiv feedback, ændres deres kropssprog og fremtoning markant. De bliver mere selvsikre og målrettede i træningen. Selma går fra at undgå øjenkontakt og være tilbageholdende (Bilag 1:1) til at møde op med et smil og spørge om vi kan prøve de nye teknikker, hun har øvet derhjemme (Bilag 1:7). På samme måde bevæger Layla sig fra i starten at ville afbryde træningen før tid på grund af frustration (Bilag 4:1) til i slutningen selv at blive efter træning for at øve spark på mål (Bilag 4:6). Forandringerne i den emotionelle fremtoning er mindre tydelige hos Mia og næsten fraværende hos Sofia, som begge havde en positiv tilgang fra begyndelsen. I forlængelse heraf fremhæver Bandura, at individets tro på egne evner ikke kun formes af tidligere erfaringer, men også af måden, hvorpå vi vurderer og fortolker, hvad der tæller som succes. Denne vurdering sker altså ikke isoleret, men i samspil med de sociale omgivelser. Set i et fænomenologisk og interaktionistiske perspektiv, som dette speciale bygger på, konstrueres individets livsverden og forståelse af sig selv gennem sociale processer. Det er gennem sociale processer og andres reaktioner, at individet lærer at fortolke sig selv og sine værdier. Hvad der opfattes som succes, afhænger derfor ikke alene af præstationen i sig selv, men i høj grad af den feedback, individet mødes med. Dette kommer særligt til udtryk i en observation af Layla under en skudøvelse. Hun gennemfører flere præcise afleveringer og afslutninger, men efter én mislykket aflevering sukker hendes far tydeligt og forlader banen. Selvom Layla efterfølgende forbedrer sin indsats, ændrer hendes kropssprog og energi sig ikke. Hun virker afkoblet og fortsætter øvelsen med lav intensitet (Bilag 4:3). Det tyder på, at hendes oplevelse af succes ikke udspringer af selve præstationen, men snarere afhænger af den sociale feedback, hun modtager fra sin far. Når farens reaktioner udebliver eller er negative, synes Layla ikke at kunne anerkende sin egen indsats som succesfuld. Hendes mestring bliver dermed ikke en emotionelt positiv erfaring, men snarere en kilde til frustration. Dette kan være med til at forklare hendes selvkritiske attitude og tendens til at reagere vredt ved fejl. Det er også i tråd med Banduras forståelse af self-efficacy, hvor social feedback er endnu en kilde til udviklingen af individets tiltro til egne evner. Den sociale feedback, som pigerne modtager undervejs i forløbet, spiller derfor en væsentlig rolle i deres

opfattelse af egne evner. Under en træning misser Mia flere afslutninger og kigger gentagne gange mod sin far, som i første omgang forbliver stille med armene over kors. Hendes skuldre og hage sænkes, og hun reagerer ikke på trænerens ros. Efter endnu et forsøg, hvor hun snubler, ser hun igen mod faren. Denne gang griner og klapper han, og derefter giver han hende opmuntrende ord. Mia smiler, hendes kropssprog ændres, hun smiler, og hun gennemfører øvelsen med større intensitet (Bilag 3:3). I interviewet fortæller Mia: *"My dad is my biggest supporter, and he always praises me after a game or training, and it really makes me feel unstoppable"* (Bilag 3.1:3). Her fremstår det tydeligt, hvordan positiv verbal feedback fra en rollemodel styrker hendes oplevelse af mestring og troen på egne evner. Det er i tråd med Banduras forståelse af self-efficacy, hvor netop feedback og emotionel tilstand har betydning for motivation og indsats. En lignende dynamik ses hos Selma, der under en teknisk øvelse kigger opgivende på mig efter en fejl. Da jeg svarer med et roligt *"It's all good – it takes time"*, smiler hun svagt og kaster sig derefter ind i øvelsen med fornyet energi (Bilag 1:1). Den korte interaktion synes at give hende den tryghed og opbakning, der skal til for at hun gentager øvelsen flere gange. Her bliver den positive feedback en konkret kilde til vedholdenhed og følelsen af at kunne lykkes. Denne oplevelse af støtte og opmuntring genkender Selma også i sit interview, hvor hun fortæller:

"I usually feel a little shy and say, 'thank you,' but inside it makes me happy that someone acknowledge my hard work, and I want to try even harder, and I believe more in myself" (Bilag 1.1: 4-5).

Mine observationer og interviews viser også, hvordan negativ feedback kan få modsat virkning. Selma beskriver, hvordan hendes selvtillid blev rystet, da hun blev hånet af en gruppe drenge under en solotræning: *"Like the things I normally know how to do. I suddenly couldn't do them"* (Bilag 1.1: s.3). Også Sofia deler en oplevelse, hvor hun sad på bænken en hel kamp og følte sig overset af sin nye træner: *"That made me feel invisible and like I'm not good enough. I tried not to cry, but it just hurt"* (Bilag 2.1: 2-3). Sådanne oplevelser kan altså påvirke pigernes emotionelle tilstand og føre til usikkerhed og tvivl på egne evner. Dette illustrerer netop, hvordan manglende støtte og anerkendelse kan svække både motivation, tro på egne

færdigheder og følelsen af at høre til. Derudover tyder det indsamlede empiri på, at det ikke kun er verbal feedback, der påvirker pigernes tro på egne evner, men også små, eksplicitte anerkendende gestus kan styrke oplevelsen af kompetence og handlekraft. Under en af Sofias træninger ses en fysisk reaktion, hvor hun poserer med armene og sparker bolden op i luften i direkte forlængelse af en anerkendende og positiv gestus fra mig (Bilag 2:2). Denne umiddelbare reaktion viser, hvordan anerkendelse kan sanses kropsligt og omsættes til en følelse af styrke. Det fremgår altså, at ikke kun verbal feedback, men også eksplicitte anerkendelsesformer som mimik og kropssprog spiller en vigtig rolle for pigernes oplevelse af egne evner og motivation. Derudover kan der argumenteres for, at betydningen af feedback i høj grad afhænger af relationen til den, der giver den. Jo større betydning personen har for individet, desto større indflydelse får deres reaktioner. Det beskriver Sofia, når hun siger: *"It makes me happy cause they approve my hard work. I think about it for a long time.. Especially if it's like from someone important like coach"* (Bilag 2.1:4). Hendes mor understøtter også denne oplevelse og fortæller:

"And even though she doesn't really seek for their approval, but still when they celebrate her, and I know it helps her confidence cause she talks about it a lot when she gets home" (Bilag 2.2:2).

Hvor "their" refererer til Sofias trænere og holdkammerater, viser det, hvordan feedbackens betydning i høj grad formes af relationen til den, der giver den. Jo mere betydningsfuld personen er, desto større indflydelse har vedkommendes reaktion på pigens selvopfattelse. Denne pointe stemmer også overens med Banduras fjerde kilde til self-efficacy, hvor han fremhæver betydningen af rollemodeller. Ifølge Bandura har personer, vi ser op til, stor betydning for, hvordan vi vurderer os selv og vores potentiale. Når børn og unge ser nogen, de kan identificere sig med, opnå succes, kan det styrke deres tro på, at de selv kan gøre det samme. Pigerne i min undersøgelse fremhæver alle, at rollemodeller spiller en vigtig rolle for deres motivation og selvtillid. Eksempelvis kom Selma stolt hen til mig under en træning og viste et trick, hun havde lært gennem min Instagram (Bilag 1:4). Hun fortæller selv, hvordan hendes deltagelse i forløbet udsprang af, at hun så op til mig og mit budskab på sociale medier:

"You are Muslim, and I am Muslim. And you show that you can wear hijab and play football, so I believe that when I'm older, I can do the same and be good" (Bilag 1.1:4).

Det viser, hvordan Selma kan identificere sig med min personlighed og budskab, og hvordan det har givet hende troen på, at hun kan bevare sine værdier og samtidig være dygtig til fodbold. Det bliver altså tydeligt, hvordan identificeringen med en rollemodel direkte bidrager til Selmas tro på egne evner og motivation. En lignende betydning træder frem i Sofias fortælling om sin mor, som hun kalder *"an incredible human being"*. Sofia beskriver, hvordan hendes mors tilstedeværelse giver hende en følelse af styrke og handlekraft: *"I feel like I can do anything when my mom is by my side. And I feel like I want to keep fighting to be the best because of her"* (Bilag 2.1: 3-4). Den emotionelle opbakning og det nære forbillede ser ud til at styrke Sofias motivation og oplevelse af self-efficacy. Denne tendens ses også hos både Layla og Mia, hvor især deres fædres vurderinger får en særlig betydning. Hos Mia bliver det tydeligt, da træneren roser hende efter en god præstation, men hendes reaktion forbliver neutral. Hun kigger stadig mod sin far, og hendes kropssprog ændrer sig ikke (Bilag 3:3). Selv om trænerens feedback er positiv, får den mindre vægt, fordi den ikke kommer fra den person, hun forbinder sin motivation og bekræftelse med. Begge piger beskriver deres fædre som centrale støtter i deres fodboldrejse, både teknisk og følelsesmæssigt. Mia siger:

"My dad... I love him. He has taught me everything I know in football and he has always been on the sideline supporting me. Even when he has bad days. He puts them aside and comes and supports me. He makes me feel like I'm good and that my dreams and hopes are valid" (Bilag 3.1: 4-5).

Layla fremhæver også sin fars betydning, ikke kun i sporten, men som et menneske hun ser op til:

“Outside of football I really look up to my dad. He left his home and family to build a safe future for us. I wanna be like him too. If he could overcome all those barriers I can do it too. Inside and outside football” (Bilag 4.1: 3).

I begge tilfælde fremstår fædrene som rollemodeller, hvis tilstedeværelse og feedback spiller en afgørende rolle i pigernes opfattelse af egne evner. Der er dog en forskel i deres følelsesmæssige påvirkning. Mias far fremstår anerkendende og støttende, hvilket bidrager til en positiv emotionel tilstand. Laylas far fremstår mere kritisk, og det synes at gøre hende usikker og mindre motiveret. Det viser, hvordan rollemodeller ikke kun er en kilde til self-efficacy, men også påvirker de følelsesmæssige oplevelser, der knytter sig til læring og udvikling.

8.1.2 Blikket ude fra bliver til tro inde fra

Som beskrevet tidligere påvirkes pigernes tro på egne evner af den feedback, de får, og særligt afhængigt af, hvem den kommer fra. Dette hænger tæt sammen med Honneths teori om anerkendelse, hvor det sociale behov for at blive set og værdsat er grundlæggende for individets selvforståelse. I det følgende analyseres pigernes oplevelser af at blive anerkendt med afsæt i Honneths tre anerkendelsessfærer: (jf. afsnit 7.2 Anerkendelse). Mit hovedfokus vil være på den kærlige og den solidariske anerkendelses betydning for pigernes selvforståelse og identitet. Honneth betragter Den kærlige anerkendelse som den mest grundlæggende, hvor individet oplever sig elsket og værdifuld som den, man er. Gennem denne følelsesmæssige anerkendelse udvikles et selvbillede, grundlæggende selvtillid og tro på egen værdi. Denne tendens viser sig også blandt pigerne, som hver især påvirkes af, om de oplever at være genstand for kærlig anerkendelse fra betydningsfulde personer i deres liv. Hos Sofia træder det tydeligt frem, hvordan den kærlige anerkendelse fra hendes mor har været en stabil og formende faktor i opvæksten, der styrker hendes selvforståelse. Under en af Sofias træninger observerer jeg, at hendes mor både filmer hende og hepper engageret fra sidelinjen. Sofia lyser op og får mere energi. Efter træningen giver hun hende et kram, kysser hende på panden og siger: *“I’m proud of you”* (Bilag 2: 3). Sofia beskriver også, hvordan hendes mor altid har bakket hende op og vist stolthed, uanset resultatet: *“Even if I lose, she’s like... ‘I’m proud of you for trying’. (...) And I feel like I want to keep fighting to be the best because of her”* (Bilag 2.1: 3-4).

Den vedvarende og kærlige støtte synes at give Sofia en ro og en stabil tro på egne evner, som kommer til udtryk både i hendes indre motivation og i hendes selvsikre fremtoning på banen. Den samme tendens kommer til udtryk hos Mia, hvor oplevelsen af faderens kærlige anerkendelse har stor betydning for hendes drivkraft og selvopfattelse. Mia beskriver selv, at hendes fars støtte er en afgørende kilde til hendes tro på egne evner (Bilag 3.1: 1). Under en træning iagttager jeg, hvordan hun reagerer med tydelig glæde og energi, da faderen klapper ad hende efter en vellykket øvelse:

"Mia dribbles around the cone and scores a very good goal. She immediately looks at her father, who is clapping. Mia's face lights up and she smiles. She lifts both hands over her head and gives the coach a high five. Her energy increases, and the last couple of shots are the best ones she does" (Bilag 3: 3).

Mia oplever, at netop farens kærlige anerkendelse gør en forskel for, hvordan hun går til træningen. Det styrker hendes selvtillid, og det mærkes i hendes krop og handlinger, at hans blik betyder noget. Omvendt har hans fravær af reaktion også en tydelig effekt. Efter en skudøvelse, hvor hun misser flere gange, vender hun sig mod sin far, som står med armene over kors og forholder sig passivt. Hendes energi daler, og da træneren forsøger at rose hende, reagerer hun ikke, men forbliver fokuseret på faren (Bilag 3: 3). Mia oplever, at hans anerkendelse ikke blot motiverer, men også har betydning for hendes følelse af værdi og evner. Dette italesætter hun, når hun siger: *"You know... it's just different getting his approval... it's like when he tells me I'm proud of you for training, it makes me believe in myself so much more"* (Bilag 3.1: 1). Mia beskriver altså, hvordan hun er mere selvsikker og tror mere på egne evner, når hun får sin fars anerkendelse. Denne oplevelse af, at netop hans kærlige anerkendelse styrker hendes tro på sig selv, underbygges af farens egne ord, hvor han fortæller, at hun tidligere havde svært ved at håndtere modgang: *"Before, if something didn't go her way, she'd shut down or get sad"* (Bilag 3.2:1). Det peger på, at hans følelsesmæssige støtte og klare anerkendelse har været vigtig for hendes udvikling. Fraværet af denne kærlige anerkendelse kan derfor aktivere tidligere usikkerheder og udfordre hendes motivation og selvtillid. En lignende dynamik ses hos Selma, hvor farens anerkendelse spiller en central rolle. Under en

træning observerer jeg, hvordan hun flere gange kigger mod sin far for at tjekke, om han følger med. I begyndelsen sidder han med sin telefon, og Selmas ansigt præges af skuffelse. Senere løfter han tommelfingeren i vejret, og hun lyser op i et smil og gennemfører øvelsen med fornyet energi (Bilag 1: 2-3). Hun fortæller selv:

“Also, my dad gets so proud when he sees me play, and sometimes he even tells his brothers that I’m better than their sons. That makes me happy, and I feel like I can do anything ... and that I’m actually good at something” (Bilag 1.1: 2).

Selma beskriver altså, at den kærlige anerkendelse, hun modtager fra sin far, er med til at styrke hendes tro på egne evner og værd. Også min anerkendelse som træner har betydning for hende. Når jeg roser hendes indsats, ændrer hendes kropssprog sig, og hun går til opgaverne med fornyet engagement (Bilag 1: 1). Dette kunne muligvis skyldes fordi min position på sociale medier lader til at spille en rolle, hvilket kan forklare, hvorfor netop min anerkendelse også vægter hos hende. Fodbold bliver altså dermed et rum, hvor Selma får mulighed for at føle sig kompetent, og hvor både farens og min anerkendelse bidrager til hendes oplevelse af at være ”god til noget”. Hendes far siger: *“When you or her other coach tells her that she’s doing good, she gets so confident, and she talks about it when she gets home”* (Bilag 1.2: 2). Dette understreger, hvordan både kærlig og solidarisk anerkendelse styrker hendes selvtillid og motivation.

Også hos Layla bliver betydningen af kærlig anerkendelse tydelig. I modsætning til de andre piger virker hun ofte hurtigt frustreret og mister let motivationen. Men i de øjeblikke, hvor hun bliver set og anerkendt af en voksen, sker der en mærkbar forandring. Under en træning får hun et thumbs-up og ros for sin udholdenhed, hvorefter hun spontant krammer træneren. Efterfølgende udfører hun øvelsen med mere fart og energi (Bilag 4: 5). I interviewet beskriver Layla selv den følelsesmæssige kraft i at blive anerkendt:

“When someone genuinely notices the effort, you’ve put into something and takes the time to

acknowledge it. That kind of recognition just hits different. It makes you believe in yourself, and it kind of pushes you to keep growing and do even better” (Bilag 4.1: 4).

Laylas reaktioner kan ses som udtryk for et behov for kærlig anerkendelse, særligt fra betydningsfulde voksne. Når hun møder denne form for anerkendelse i fodboldmiljøet, som hun måske savner andre steder, reagerer hun både følelsesmæssigt og kropsligt. Krammet til træneren understreger, hvordan anerkendelse ikke kun styrker hendes motivation, men også aktiverer en fysisk og følelsesmæssig respons. Det peger på, at kærlig anerkendelse kan være afgørende for hendes selvforståelse og engagement. Samlet set peger pigernes fortællinger og reaktioner på, at kærlig anerkendelse fra betydningsfulde voksne spiller en afgørende rolle for deres selvforståelse, følelsesmæssige trivsel og motivation. En anden tydelig form for anerkendelse blandt pigerne er den solidariske, som handler om at føle sig værdsat som en del af fællesskabet. Ifølge Honneth styrker denne form for anerkendelse individets selvværd og identitet ved at bekræfte dets plads som ligeværdig i en gruppe. Hos pigerne ses dette i oplevelsen af at være vigtige for fodboldholdet, hvilket øger deres motivation og selvtillid. Hos Selma bliver denne dynamik tydelig i en kamp, hvor hun scorer et mål, løfter hænderne og hopper af glæde, mens holdkammeraterne løber hen og omfavner hende (Bilag 1: 11). Senere beskriver hun situationen som et særligt vendepunkt:

“My teammates cheered for me and all of them came up to me and we did a group hug. Ehmm for the first time I felt like I was important for the team and that really made me happy and motivated. When I think about it today, I still get happy and motivated” (Bilag 1.1: 2).

I det øjeblik oplever Selma for første gang, hvad det vil sige at være en del af et fællesskab, hvor hun føler sig vigtig og betydningsfuld og ikke kun som spiller, men som en integreret del af holdet. Gennem fælles jubel og fysisk nærhed mærker hun solidarisk anerkendelse, som styrker hendes selvværd og motivation. I forbindelse kan der også argumenteres for, at den positive effekt af den solidariske anerkendelse bliver særlig stærk for Selma, netop fordi hun ikke oplever samme grad af anerkendelse i skolen. Fodboldfællesskabet bliver dermed et vigtigt rum, hvor hun kompenserer for den manglende værdsættelse i andre dele af sit liv. En

lignende tendens ses hos Layla, der generelt også fremstår mere usikker. Hendes oplevelse ved den sidste kamp viser tydeligt betydningen af solidarisk anerkendelse. Da holdet vinder, samles spillerne i en fælles krammer, og til sidst løfter de Layla op og kaster hende op i luften som en hyldest. Hun holder hendes tårer tilbage (Bilag 4: 9). I interviewet fortæller hun:

”They picked me up and threw me in the air. I wasn’t expecting it at all. It was my last game with them, and that gesture really touched me. I tried to hold it together, but I was emotional. It made me feel deeply valued and appreciated, not just for my skills, but for who I am on the team. That kind of recognition it stays with you, and it still makes me happy today when I think about it” (Bilag 4.1: 2)

Her bliver det tydeligt, at Layla ikke blot føler, at hendes præstation på banen bliver hyldet, men at hun som menneske og holdkammerat bliver anerkendt, hvilket efterlader et varigt indtryk og styrker hendes følelse af at høre til værdi, selvbillede og motivation. Hos både Sofia og Mia bliver betydningen af solidarisk anerkendelse tydelig i deres måde at handle og tænke om sig selv på. Da Sofia scorer et mål under en kamp og straks mødes af jubel fra holdkammeraterne, ændrer hendes kropssprog sig. Hun bliver mere modig, forsøger sig med en finte og griner, da det ikke lykkes (Bilag 2: 8). Hun beskriver selv oplevelsen:

”I felt like... I don’t know, like I had power in me I didn’t even know was there. And it was the best feeling getting cheered from some of my best friends. I’ll never forget it. It gave me a new kind of confidence” (Bilag 2.1: 2).

Sofias ord peger på, at anerkendelsen fra fællesskabet ikke blot styrker hendes tro på egne evner, men også åbner op for en følelse af ny energi og indre styrke, som hun ikke tidligere havde mærket. Det bliver et øjeblik, hvor både selvtillid og en oplevelse af frihed træder tydeligt frem i hendes kropslige og følelsesmæssige tilstand. Hendes mor understøtter Sofias oplevelse: *”I think the recognition she gets from her teammates and coaches helps her feel confident and that helps her try harder in other areas too”* (Bilag 2.2: 3). Det viser, hvordan følelsen af at være en del af et fællesskab ikke kun øger Sofias selvtillid, men også skaber en

tryghed, der smitter af på andre dele af hendes liv og hendes oplevelse af at være værdifuld. Noget lignende gør sig gældende for Mia, som under en kamp redder et vigtigt mål og straks bliver mødt med highfives og skulderklap fra sine holdkammerater. Hendes energiniveau stiger markant, og resten af kampen præsterer hun flere vigtige redninger (Bilag 3: 9). Den solidariske anerkendelse fra holdet synes at styrke hendes selvtillid og motivation, hvilket giver hende fornyet kraft til at bidrage endnu mere til fællesskabet. Mia fortæller i interviewet:

“It made me feel like to keep training and do my best. (...) it also made me feel more confident in my abilities and that I’m benefiting the team” (Bilag 3.1: 3).

Hendes ord peger på, at anerkendelsen gav hende en stærkere følelse af værdi og tilhørsforhold, som øger både hendes tro på egne evner og hendes engagement. Dette understøttes af hendes far, der beskriver fodboldmiljøet som et sted, hvor Mia *“feels like she belongs”* og *“is taken seriously”* (Bilag 3.2: 2). For Mia fungerer gruppens anerkendelse som en spejling af hendes indsats og betydning, hvor hun oplever at blive set og værdsat som en vigtig del af fællesskabet. Alt i alt tegnes der sig et billede af, at anerkendelse spiller en central rolle i pigernes udvikling, men at dens betydning formes af både individuelle behov og de relationer, den opstår i.

8.1.3 Når spillet former selvet

På baggrund af mine observationer, interviews med pigerne og deres forældre og med udgangspunkt i Banduras self-efficacy og Honneths anerkendelsesteori bliver det tydeligt, at pigerne har gennemgået en personlig udvikling gennem deres fodboldforløb. Denne forandring kan forstås med Bourdieus begreb habitus, der beskriver et indre kompas, som former individets måde at opfatte, tænke og handle på (jf. afsnit 7.3 Habitus). Habitus udvikles gennem sociale erfaringer og bliver gradvist til indlejrede vaner og en integreret del af identiteten. Denne tendens er også tydelig i mine observationer og interviews, hvor flere af pigerne beskriver, hvordan de er blevet mere selvsikre, målrettede og motiverede. Denne udvikling afspejles i forskellige grad, i deres kropssprog, reaktioner og tilgang til træning over tid.

Hos Selma træder en tydelig forandring frem i takt med forløbet. I begyndelsen er hendes habitus præget af usikkerhed og lav selvtillid, hvilket kommer til udtryk i observationen:

“Selma arrives a few minutes early and waits by the sideline until I call her over. She fidgets with her water bottle and only makes brief eye contact” (Bilag 1:1).

Denne beskrivelse vidner om en pige, der føler sig utryk og tilbageholdende i sociale og præstationsprægede situationer. Hendes uro og undvigende blik kan forstås som kropslige udtryk for tidligere erfaringer med nederlag. Ifølge Bourdieu præges habitus af sådanne erfaringer og former individets måde at være i verden på. Det vil sige, at når Selma gentagne gange har oplevet ikke at være god skolen, har det muligvis haft en indflydelse på hendes selvtillid i andre sociale arenaer. Senere i forløbet ændrer Selmas udtryk og adfærd sig markant:

“Selma walks toward the pitch with a steady pace, her head held high and a slight smile on her face. As she gets closer, she greets me with a clear ‘Hi!’ and asks if we can try some new moves she has practiced at home” (Bilag 1:7).

Her fremstår hun som en mere initiativrig og selvsikker deltager. Denne ændring kan ses som et udtryk for en udviklet habitus, hvor gentagne erfaringer med støtte og succes i fodboldtræningen har styrket hendes tro på egne evner. Hun siger selv: *“I feel like I get to become a better person and better at different things”* (Bilag 1.1:3), hvilket peger på en voksende oplevelse af self-efficacy. Faren understøtter selmas oplevelse af udvikling: *“She was very shy and quiet especially in school, but now she’s more brave and more sure about herself”* (Bilag 1.2:1). Det peger på, at Selmas ændrede kropslige og sociale tilgang ikke blot handler om fodbold, men om en bredere personlig udvikling, hvor både mestringserfaringer, kærlig og solidarisk anerkendelse har haft en betydelig betydning.

Lignende tendenser ses hos Layla, som i starten fremstår usikker og tilbageholdende. Hendes kropssprog bærer præg af uro og social usikkerhed, og hun holder sig ofte lidt på afstand, indtil vi nærmer os. Samtidig er hun temperamentsfuld og har en tendens til at give op, når tingene

ikke fungerer (Bilag 4: 1). Over tid ændrer hendes tilgang sig, og i de senere sessioner viser Layla tydeligt mere overskud og motivation:

“Layla arrives early, headphones on, nodding slightly to the music as she juggles the ball lightly. She greets the coach with a relaxed fist bump, then heads straight to the pitch and immediately starts juggling, reaching 45 touches before the ball drops” (Bilag 4: 5).

Denne adfærd vidner om en øget indre motivation, hvor hun i højere grad tager initiativ, viser vedholdenhed og udstråler en mere selvsikker og fokuseret tilstedeværelse. Hun beskriver selv fodbold som værende identitetsskabende for hende: *“It’s helped shape the way I manage challenges in life, not just on the field. It has helped me become surer of myself and more patient”* (Bilag 4.1:2). Hun oplever således en direkte sammenhæng mellem de personlige færdigheder, hun udvikler gennem fodbolden, og hendes måde at navigere i hverdagslivets udfordringer på. Fodbold er derfor ikke blot en fritidsaktivitet, men en vigtig arena for personlig udvikling og identitetsskabelse. Hendes far understøtter denne forandring: *“She used to be more explosive... but now I see a different side. She’s calmer, more focused”* (Bilag 4.2:1).

Både Selma og Layla viser, hvordan deres habitus gradvist ændres. Tidligere kropslige og følelsesmæssige mønstre præget af usikkerhed og lav tro på egne evner bliver udfordret og nuanceret gennem erfaringer med succes, støtte og kærlig samt solidarisk anerkendelse i fodboldtræningen. Det har resulteret i, at Selma og Layla er blevet mere selvsikre, motiverede og vedholdende. Mia kommer dog ind i forløbet med en smule mere stabil og selvsikker habitus, end Selma og Layla, dog stadig med tegn på få usikkerheder her og der. I starten fremstår Mia stille, indadvendt og forsigtig i sin tilgang. Hun siger ikke meget og holder sig ofte i baggrunden, men følger nøje med og tager træningen seriøst. Hendes bevægelser er tilbageholdte og præget af en vis usikkerhed, samtidig med at hun udviser vedholdenhed og ikke giver op, selv når øvelserne bliver svære. Der er en indre målrettethed i hendes måde at lytte og prøve igen på, som viser en stærk indre motivation (Bilag 3: 1). Det tyder på, at Mias habitus allerede fra starten rummer stabiliserede træk, der giver hende ro og motivation. Mod

slutningen af forløbet ændrer hendes adfærd sig, og hun fremstår mere udadvendt og initiativrig:

“Mia arrives 20 minutes early for the session. She’s wearing her headphones and doing some ball work. As soon as she sees us, she waves and comes over to greet us” (Bilag 3: 5)

Dette indikerer, at hendes tidligere stille karakter bliver mindre dominerende, og at hun føler større tryghed både kropsligt og socialt i træningssituationen. Det kan også skyldes, at Mia i begyndelsen var mere tilbageholdende, fordi hun ikke kendte trænerne. Derudover italesætter Mia, at fodbold generelt har fået hende til at indse, at hun er mere fokuseret og dedikeret, end hun selv havde troet:

“I’ve learned that I’m actually a lot more focused and determined than I thought... I can control my mind if I’m disciplined enough, so even when something is difficult and I set my mind to improve I can do it. And I have experienced it, and I think that has made me more confident, motivated and disciplined” (Bilag 3.1: 5).

Her peger Mia på, hvordan sporten har styrket hendes self-efficacy og personlige færdigheder. Hendes far understøtter dette syn: *“Mia has really grown. Not just as a football player, but as person. She used to second-guess herself more now she’s a lot more confident”* (Bilag 3.2:1).

Det indikerer, at Mias habitus er blevet gradvist forandret, hvor tidligere tilbageholdenhed og usikkerhed udfordres og udvikles gennem erfaringer med kærlig og solidarisk anerkendelse, selvstændighed og mestring i fodbold. Hendes større åbenhed og engagement vidner om øget kropslig og social tryghed, hvilket understøtter hendes voksende selvtillid, motivation og vedholdenhed.

Sofias udvikling er mere subtil. Hun træder ind i forløbet med en allerede selvsikker og selvreguleret tilgang. Ved første træning ankommer hun i god tid, snører sine støvler og hilser smilende på træneren med tydelig glæde ved at skulle træne (Bilag 2:1). Det viser, at Sofia allerede fra begyndelsen har en social tryghed i træningsmiljøet og føler sig hjemme i fodboldens praksis. Mod slutningen af forløbet løber hun ind på banen og viser træneren en øvelse, hun har fundet på TikTok, hvilket afspejler en øget opsøgende og initiativrig tilgang til

sin læring (Bilag 2:5). Sofias udvikling handler derfor ikke om grundlæggende forandringer i selvtillid eller motivation, men snarere om en styrket evne til ansvar og aktivt engagement i træningen. Hun fortæller selv, at hun tidligere havde svært ved at håndtere modgang, men gennem fodbold og samtaler med sin mor har lært at regulere sine følelser og bevare fokus: *“I break it down. I’ve learned that if I get stuck in frustration, it only gets worse. So, I try to breathe and reset”* (Bilag 2.1:4). Hendes mor bekræfter denne forandring og understreger, at Sofia ikke blot har udviklet sig som fodboldspiller, men også er blevet mere selvsikker og bedre til at stole på egne evner: *“She trusts her instincts more, and she’s better at motivating herself when things don’t go perfectly”* (Bilag 2.2:1). Det vil sige, at Sofias habitus ligeledes har gennemgået en forandring, hvor hun i stigende grad bruger sin selvtillid som et aktivt redskab til at navigere i træningen. Denne udvikling kommer til udtryk i hendes initiativ, selvstændighed og evne til at omsætte modgang til motivation og læring. Alt i alt kan det ses, hvordan pigernes habitus formes og transformeres gennem deres deltagelse i fodbold. Flere af dem bevæger sig fra usikkerhed og tilbageholdenhed til større selvsikkerhed, motivation og vedholdenhed, hvilket bidrager til en styrket tro på egne evner og en øget vilje til at tage initiativ.

8.2 Sociale færdigheder: At vokse i fællesskab

Observationer og interviews med pigerne og deres forældre viser, at fodbold ikke blot handler om fysisk aktivitet, men også spiller en central rolle i udviklingen af sociale færdigheder. Fodboldmiljøet fungerer som en ramme, hvor venskaber opstår, samarbejde trænes, og tillid opbygges. Som Martin Hansen pointerer, skaber holdsport samhørighed og solidaritet, fordi deltagerne deler både nederlag og sejre (jf. afsnit 2.2). Flere af pigerne beskriver fodbold som et fællesskab, hvor de får mulighed for at afprøve og udvikle sig i sociale relationer. I det følgende undersøger jeg, hvordan fodbold styrker pigernes sociale færdigheder, og hvordan denne udvikling kan belyses gennem self-efficacy, anerkendelse og habitus.

8.2.1 Tro på egne evner i det sociale felt

Mens Bandura oprindeligt udviklede begrebet self-efficacy med fokus på individets generelle tro på egne evner, kan der argumenteres for, at teorien også anvendes til at belyse udviklingen af individets social self-efficacy. I dette afsnit undersøger jeg derfor, hvordan fodboldens praksisser og interaktioner kan styrke pigernes tro på egne evner i sociale sammenhænge og

bidrage til pågældende færdigheder. Selma fremstår i begyndelsen som stille og usikker, som ikke kun afspejles i hendes gennem hendes personlige færdigheder, men også i hendes sociale interaktioner og ageren med sit fodboldhold. Hun holder sig i baggrunden og deltager kun sporadisk i kommunikative eller samarbejdende handlinger (Bilag 1:8). Over tid ses dog en forandring. Under en kamp placerer hun sig offensivt, samarbejder med en medspiller, kommunikerer verbalt og nonverbalt og scorer. Hun jubler med armene i vejret (Bilag 1:11). Hun oplever her, at hendes måde at samarbejde og kommunikere på gør en reel forskel. Denne oplevelse kan ses som en social mestringserfaring, som ifølge Bandura kan styrke hendes social self-efficacy. Trænerens efterfølgende anerkendelse forstærker denne oplevelse: *“It’s good you are getting better at talking with your team.”* Selma smiler og reagerer tydeligt på den ros (Bilag 1:11). Det kan forstås som en form for positiv feedback, der bekræfter hendes indsats og motiverer hende til at fortsætte med at deltage aktivt. Ifølge Bandura øger sådanne erfaringer sandsynligheden for, at lignende adfærd gentages. I de følgende kampe bliver Selma gradvist mere aktiv i sit samspil og udviser større tro på, at hun kan bidrage gennem kommunikation. Denne forandring italesætter Selma også selv i interviewet:

“I’m don’t really a talkative person, but I really feel like this season I have improved a lot. Not only in football, but also in the way I am around my team. I feel like I’m more confident to talk than before, not only in football but in general” (Bilag 1.1: 6).

Her peger hun direkte på, at den sociale tryghed og øgede kommunikation er et resultat af hendes deltagelse i fodbolden. Det tyder på, at hendes oplevelser med succes og anerkendelse på banen har styrket hendes sociale selvtillid og tro på egne evner i diverse sociale fællesskaber. Hendes far understøtter Selmas oplevelse af udvikling:

“She is not like the person you hear being loud when you enter the classroom... But to be honest she has changed... I have seen that she’s talking more at football and even in the games I have seen her yell one or twice. She doesn’t do that anywhere else than football” (Bilag 1.2: 3).

Han peger på, at Selma i fodboldens fællesskab tør træde frem på måder, hun ellers ikke gør, og at hende evne til at samarbejde og kommunikere har udviklet sig. Layla udviser i begyndelsen en vis tilbageholdenhed i sociale samarbejdssituationer, men i modsætning til Selma kommer det især til udtryk gennem et impulsivt temperament. Hun har svært ved at håndtere modgang og reagerer ofte negativt over for sine holdkammerater. Det ses tydeligt under den første kamp, hvor hun bliver sendt hjem efter at have råbt ad de andre spillere (Bilag 4:6). Hendes måde at kommunikere på skaber spændinger og hæmmer hendes deltagelse i holdets fællesskab, hvilket tyder på lavsocial self-efficacy, altså en begrænset tro på egne evner i sociale sammenhænge. Før anden kamp har hun en samtale med træneren, og der sker en ændring. I stedet for at udtrykke frustration, begynder hun at kommunikere mere konstruktivt. Under kampen rejser hun sig fra bænken og råber: *“Cross it she’s free!”* Medspilleren følger opfordringen, og holdet scorer (Bilag 4:7). Her bliver Laylas initiativ en del af det, der skaber succes, og både holdkammeratens reaktion og trænerens nonverbale ros kan ses som en form for anerkendelse. Ifølge Bandura fungerer sådanne oplevelser som mestringserfaringer, som styrker troen på egne sociale evner. I de efterfølgende observationer deltager Layla mere støttende og engageret i holdets fællesskab. Hun udviser større tålmodighed og bruger sin stemme på en mere positiv måde, også fra sidelinjen. I interviewet reflekterer hun selv over forandringen:

“I used to always want to be the one fixing everything, shouting instructions, being in control. But I realized that sometimes helping the team means stepping back” (Bilag 4.1: 6).

Hun beskriver en klar udvikling i hendes syn på gruppedynamikker og samarbejde. Hun beskriver et konkret eksempel, hvor hun guider en medspiller fra bænken og efterfølgende siger: *“I wasn’t even playing, but I felt like I was part of that goal”* (Bilag 1.4: 6).

Det tyder på, at hun har udviklet forståelse for, hvordan man kan bidrage gennem kommunikation og samarbejde også uden at være direkte involveret i spillet, og hvordan hun gennem dette oplever betydning og succes i fællesskabet. Hun fremhæver fodbolden som en læringsarena for social udvikling:

“Football forces you to communicate better and work together or the team just doesn’t work. It’s made me more patient with people and helped me be better at voice more positive and work together under pressure” (Bilag 4.1: 5).

Layla forbinder altså konkrete erfaringer fra fodbolden med en udvikling i sine sociale færdigheder, hvilket tyder på en stigende social self-efficacy. Hvor Selma og Layla i begyndelsen af forløbet viser lavere grad af social selvtilid, adskiller Mia og Sofia sig ved allerede tidligt at fremstå mere trygge og selvsikre i sociale interaktioner. Deres udgangspunkt er derfor anderledes, og de succesoplevelser, de opnår gennem kampene, handler i mindre grad om at turde kommunikere, og i højere grad om at forfine og udvikle deres rolle i det sociale fællesskab. Mia fremstår fra begyndelsen som en spiller, der aktivt engagerer sig i spillets kommunikation. Hun er tydelig på banen og har let ved at tale med sine medspillere. Alligevel ses der momenter, hvor hun trækker sig lidt tilbage eller søger trænerens blik, særligt når spillet ikke går som ønsket (Bilag 3:6). Det peger på, at hendes sociale self-efficacy stadig påvirkes af spillets udfald og andres reaktioner. Mias succesoplevelser knytter sig især til hendes evne til at tage ansvar og skabe ro i sociale situationer. Et centralt eksempel opstår midt i en kamp, hvor to medspillere diskuterer om et straffespark. I stedet for at vælge side eller trække sig, går Mia imellem dem, lægger en hånd på hver og håndterer situationen med ro. Konflikten afværges, og én af spillerne tager sparket, mens den anden bakker væk. De krammer efterfølgende. Træneren viser anerkendelse fra sidelinjen med en thumbs up, og en holdkammerat giver Mia en highfive (Bilag 3:9). Denne situation illustrerer, hvordan Mia begynder at udvikle sociale færdigheder som konflikthåndtering og lederskab. Hendes evne til at bevare overblikket og intervenere konstruktivt får en konkret og positiv effekt på fællesskabet. Set med Banduras teori er dette en mestringserfaring, hvor både handlingens resultat og den efterfølgende feedback fra træner og medspillere styrker hendes tro på egne evner i lignende situationer. Hun beskriver selv oplevelsen:

“There was this specific scenario I don’t know if you remember, but my teammates were fighting over a penalty, and I talked to them and fixed the problem. That made me feel good and successful u know, that I can do more for the team than just defend” (Bilag 3.1:6).

Når hun nævner, at hun følte sig succesfuld, understreger det, at hun oplevede mening og værdi i at bidrage til holdets sammenhold og ikke kun gennem sin rolle som forsvarsspiller, men gennem socialt lederskab. Faren bekræfter denne udvikling og fortæller, at Mia i denne sæson er begyndt at *“guide and lead her teammates”* (Bilag 3.2:2). Det antyder, at hendes sociale habitus formes i retning af større ansvar og overskud. Den anerkendelse hun modtager, både kærlig og solidarisk, er med til at styrke hendes sociale self-efficacy og hendes tro på, at hun har kompetencer til at støtte, lede og skabe tryghed for andre: *“Football made me a bit more emotionally aware and maybe improved my leadership skills?”* (Bilag 3.1:6). Sofia fremstår som den mest socialt selvsikre af de fire piger, hvilket kommer til udtryk i hendes måde at indgå i fodboldens fællesskab på. Allerede fra begyndelsen er hun tydeligt til stede og deltager aktivt i kommunikationen på banen. Hun guider holdkammeraterne, kommunikerer løbende under spillet og fremstår som en samlende figur (Bilag 2:7). Denne adfærd gentager sig på tværs af observationerne og vidner om en allerede stærk social self-efficacy. En særlig situation skiller sig dog ud. Under en konflikt mellem en holdkammerat og en modstander træder Sofia ind og håndterer episoden med ro og nærvær. Hun placerer hænderne let på begge spillere og skaber kontakt gennem blik og stemmeføring. Situationen dæmpes, og både dommeren og træneren anerkender hende efterfølgende med et håndtryk og et klap på skulderen (Bilag 2:9). Det kan ses som en form for kærlig og solidarisk anerkendelse, som i Banduras optik udgør både mestring og positiv feedback og dermed bidrager til en styrkelse af hendes oplevede handlekraft i sociale situationer. Selvom hændelsen ikke markerer et tydeligt skifte i Sofias adfærd, ses en fornyet energi i hendes spil. Det kan tolkes som en forstærkning af hendes allerede etablerede rolle og sociale kompetencer. Hun omtaler selv denne dimension i interviewet og peger på sin rolle som en, der forbinder og støtter andre: *“I try to understand where they’re coming from and find ways to work together... It helps me grow as a player and as a person”* (Bilag 2.1:5). Sofia beskriver desuden, hvordan hendes rolle som anfører har bidraget til en mere bevidst tilgang til lederskab og konflikthåndtering: *“My*

communication is way better. My way to work with others... after becoming captain my leadership skills and conflict management has improved a lot" (Bilag 2.1:6). Dette indikerer, at Sofia er selvbevidst om hendes kommunikative, ledende og konflikt håndterende udvikling. Hendes mor bekræfter denne udvikling og fremhæver, at Sofia er blevet mere modig og inkluderende:

"She dares to lead now and give her opinion. She includes others more naturally and isn't afraid to speak up. I think football helped her with that learning to communicate, take the lead, support her team, and also rely on others" (Bilag 2.2:2).

Sofias sociale udvikling synes altså ikke blot forankret i fodboldbanens kontekst, men strækker sig også ud i hendes generelle måde at agere i relationer. Det tyder på en styrket social self-efficacy, hvor hun i højere grad tør tage ansvar, kommunikere klart og støtte fællesskabet gennem både handling og tilstedeværelse. Med afsæt i analysen af pigernes udvikling i social self-efficacy kan der ifølge Bandura argumenteres for, at deres emotionelle tilstand har stor betydning for deres sociale deltagelse på fodboldbanen. Hos Selma og Layla begrænser usikkerhed og følelsesmæssige reaktioner i begyndelsen deres sociale samspil, men efterhånden som de oplever succes og får positiv feedback, opbygger de større ro og tro på egne evner. Det styrker deres evne til at kommunikere og samarbejde. Hos Mia og Sofia, der fremstår mere emotionelt stabile fra start, fungerer denne robusthed som en drivkraft for både deres egen udvikling og deres evne til at løfte holdkammeraterne. Deres interaktioner præges af selvtillid og modenhed, som ifølge Bandura kan styrke både deres egen og fællesskabets social self-efficacy. Det tyder samlet set på, at succesoplevelser og feedback er centrale for pigernes sociale udvikling, men at graden og karakteren af deres udvikling hænger tæt sammen med deres emotionelle tilstand.

8.2.2 Anerkendelse som social lim

Hvorimod Honneth oprindeligt udviklede sin anerkendelsesteori med fokus på, hvordan anerkendelse former sociale strukturer og samfundsmæssige relationer, kan der også argumenteres for, at teorien med fordel kan anvendes til at analysere individets sociale selvforståelse og identitetsudvikling i konkrete sociale fællesskaber. Derfor vil jeg i dette afsnit

undersøge, hvordan anerkendelse kan styrke pigernes sociale selvforståelse og bidrage til deres færdigheder i det pågældende felt. Hos Selma bliver den kærlige anerkendelse tydelig i små interaktioner med træneren. Under en træning bliver hun skiftet ud, og træneren møder hende med en highfive og en bemærkning om hendes forbedrede evne til at kommunikere med holdet. Selma smiler og kigger ned (Bilag 1:11), hvilket kropsligt kan forstås som en reaktion på at blive mødt og set i sin udvikling. At anerkendelsen netop retter sig mod en social færdighed, hun selv har kæmpet med, kan ses som et vigtigt vendepunkt i hendes oplevelse af fællesskabet. Det stemmer overens med Honneths forståelse af mennesket som et socialt væsen, hvor selvet formes gennem andres anerkendelse. Selma udtrykker det selv: *“It makes me feel like... valuable? I feel like I’m an important part of the team, and that I’m benefiting the team in a good way”* (Bilag 1.1: 4-5). Hun tilføjer, at anerkendelsen i fodboldmiljøet føles ekstra betydningsfuld, fordi hun ofte oplever eksklusion i skolen. I fodboldfællesskabet får hun altså anerkendelse for hendes sociale bidragelse til holdet, hvilket ikke blot styrker hendes følelse af tilhør, men også hendes ønske om at bidrage endnu mere til holdet: *“It makes me feel like to work harder for the team cause my friends need me more”* (Bilag 1.1: 4-5). Her fremstår det tydeligt, hvordan Selma bevæger sig mod en mere udadvendt og relationel selvforståelse. Hendes far understøtter denne oplevelse, når han bemærker, hvordan følelsen af anerkendelse og samhørighed fra holdet giver hende motivation til at forbedre sig på alle niveauer (Bilag 1.2: 3). Den solidariske anerkendelse kommer til udtryk, da Selma kåres som kampens spiller. Trænerens begrundelse fremhæver både hendes tekniske indsats og sociale engagement, særligt hendes kommunikation og samarbejde med holdkammeraterne (Bilag 1:12). Det har stor betydning for Selma, som efterfølgende siger: *“It really made me feel confident in myself and what I can do for my team... I really felt loved by my team”* (Bilag 1.2: 6).

Denne oplevelse kan ses som en kropslig forankring af, at hun nu føler sig som en del af et meningsfuldt fællesskab. Den kærlige og solidariske anerkendelse styrker ifølge Honneth individets sociale selvrespekt og selvværd, og i Selmas tilfælde understøtter det hendes tro på egne evner og hendes kommunikative og samarbejds-mæssige udvikling. En lignende bevægelse ses hos Layla, som under en træning hjælper en holdkammerat op og bliver mødt

af trænerens anerkendende gestus (Bilag 4:8). Hun smiler og giver en thumbs up, og i interviewet beskriver hun, hvordan det påvirker hendes motivation: *“It makes you believe in yourself, and it kind of pushes you to keep growing and do even better”* (Bilag 4.1: 4). Oplevelsen af at blive set i sin sociale indsats synes at forstærke hendes bevidsthed om sin rolle i fællesskabet og motiverer hende til fortsat at udvikle netop disse kvaliteter. Hvor Selma og Layla især udvikler sig på områder som kommunikation og samarbejde, arbejder Sofia og Mia med mere komplekse sociale færdigheder som lederskab og konflikthåndtering. I Sofias tilfælde bliver det tydeligt, da hun tildeles en Fair Play-pris foran hele holdet. Kort efter samler hun spontant holdet og igangsætter fælles udstræk (Bilag 2:9). Denne handling kan forstås som et udtryk for styrket social autoritet, muliggjort af den solidariske anerkendelse, hun har modtaget. Hun siger selv: *“So when I do get positive feedback from my coach it feels great... Like I’m doing something right and I have to keep doing that”* (Bilag 2.1: 4). Anerkendelsen får hende altså ikke blot til at føle sig set, men også ansvarlig for at vedligeholde og videreudvikle sin sociale rolle. Hos Mia observerer vi en lignende tendens, da hun modtager anførerbindet til den sidste kamp. Hun fremstår først overrasket, men nikker og klapper derefter anerkendende ad sig selv (Bilag 3:10). I interviewet reflekterer hun over betydningen af den anerkendelse: *“I really do feel like I’m starting to benefit my team in many ways... and it motivates me to keep going”* (Bilag 3.1: 5). Anerkendelsen bliver et vendepunkt, hvor hun oplever sig selv som en betydningsfuld del af fællesskabet. På tværs af fortællingerne træder det frem, at både kærlig og solidarisk anerkendelse spiller en central rolle i pigernes sociale udvikling. Det styrker ikke blot deres selvfølelse, men også deres konkrete sociale færdigheder. Honneths teori kan bruges til at forstå, hvordan anerkendelse opstår i samspil med andre, og hvordan det at blive set og bekræftet af fællesskabet giver individets handlinger værdi. Det er netop denne form for anerkendelse, der for pigerne bliver en katalysator for udvikling i deres kommunikation, samarbejde, ledelse og konflikt håndtering.

8.2.3 Når samspillet former selvet

Et gentagende mønster ses i den indsamlede empiri, hvor det viser sig, at de piger, der i udgangspunktet kæmper mere med personlige udfordringer, er også dem, der har sværest ved at indgå i deres holdfællesskabet. Omvendt ses det, at de piger, som i højere grad fremstår selvsikre, trygge i sig selv og selv bevidste, også er dem, der tager større socialt ansvar og

bidrager aktivt til fodboldfællesskabet. Dog gennem analysen af mine observationer og interviews, med afsæt i Banduras og Honneths teori, belyses der, at fodboldfællesskabet, på forskellige måder, spiller en rolle i pigernes sociale udvikling. For Selma træder dette frem, da hun går fra at være total indelukket, omkring hendes holdkammerater, til at begynde med at tale med dem før, under og efter deres fodboldkampe. Jeg observerede, at hun til deres første kamp sad med armene over kors, og talte overhovedet ikke med sine holdkammerater (Bilag 1:9). Mod slutningen af forløbet ses der dog en markant forandring, hvor hun er begyndt med at interagere med sine holdkammerater, hvor hun snakker med dem, deltager aktivt i opvarmningen og klapper for at motivere sit hold (Bilag 1: 13). Der kan argumenteres for, at dette skifte i hendes karakter ikke ses som værende et øjebliksbillede, eftersom jeg observerer en gradvis ændring under forløbet, men det er snarere et udtryk for en ændring i hendes habitus, altså hendes sociale karakter på fodboldholdet. Selma italesætter selv denne forandring i interviewet, hvor hun forklarer, hvordan hun har lært at kommunikere med andre, også med dem, hun ikke nødvendigvis er tætte med:

"Even with players I'm not that good friends with, I need to communicate, so I think I get better at working with people I don't normally would be with in school or other places" (Bilag 1.1:8).

Selma mener altså selv, at hun har udviklet sin evne til at kommunikere og arbejde sammen med andre mennesker, hvilket jeg gradvist under observationerne ser bliver internaliseret i hendes identitet. Hendes far understøtter Selmas oplevelse, hvor han bemærker, at Selma, ikke kun på fodboldbanen, er blevet mindre ængstelig og mere åben i sociale situationer. *"She's more open to talk in front of people... she's getting confident enough to speak her mind"* (Bilag 1.2:3). Lignende tegn på en ændret habitus observeres hos Layla, dog med et andet udgangspunkt. I begyndelsen af observationsperioden var især hendes sociale adfærd præget af frustration, isolation og konflikt. Hun reagerede meget negativt på at blive bænket og var dårlig til at kommunikere med træneren og endte med at blive sendt hjem (Bilag 4:6). Det fremstår tydeligt, at hendes tidlige sociale habitus var præget af dårligt temperament, kommunikation og samarbejdsevne. Dog over tid ses en forandring i både hendes handlinger og holdning. I en af de afsluttende observationer taber hun bolden, hvor hun kort reagerer

frustreret, men i stedet for at blive sur på hendes holdkammerat, hjælper hun hende op (Bilag 4: 8). Det vil altså sige, at i stedet for at vende sig væk fra hendes holdkammerat og fællesskabet, engagerer hun sig i det i stedet. Hun forklarer i interviewet:

“It’s also taught me to be more a team player... if I show up with a bad attitude, it affects everyone, not just me. But if I’m more positive I play better, and my team plays better” (Bilag 4.1:7).

Layla beskriver altså, hvordan hun har internaliseret en ny måde at forstå sociale relationer og ansvar på. Denne udvikling ses også i hendes evne til at regulere sin vrede og kommunikere om det i stedet, hvilket hendes far illustrerer gennem en situation i familien: *“Layla just stood up and told him that she doesn’t like when he plays like this, and she just left the game...”* (Bilag 4.2:2) Der tydes altså på en transformation i hendes sociale habitus, hvor samarbejde, kommunikation og følelsesregulering er blevet mere naturlige reaktionsmønstre, som ifølge hendes far også kan ses uden for fodbolden. Hos Sofia og Mia ser vi igen en anden form for social udvikling. Mia fremstår allerede ved første kampobservation som værende kommunikativ stærk og samarbejdende på banen, hvor over tid bliver hendes lederskabsevner tydeligere og en mere integreret del af hendes adfærd (Bilag 3: 6-11). Hun beskriver selv denne adfærd som noget, der for hende er blevet til en vane: *“So I started doing that and now it kind of a habit to talk a lot more through the game and guide my teammates”* (Bilag 3.1:7). Det er også i overensstemmelse med hvordan Bourdieu definerer individets habitus, netop som et indarbejdet socialt mønster som er blevet en integreret del af individets karakter, og eftersom at Mia siger, at den ledende adfærd er blevet en vane, kan der argumenteres for, at det er blevet en internaliseret del af Mias habitus. Derudover giver Mia i interviewet udtryk for en tydelig forståelse af holdets dynamik og betydningen af rollefordeling, hvilket kan tolkes som et udtryk for den sociale læring og refleksion, hun har tilegnet sig gennem fodbolden. Hun siger:

“And as I said I started guiding and leading my team.. So like for me to be the best, my team needs to be the best, and we can be the best when we work together. So my roles would be like

defending and guiding my team cause I can see more of the pitch, and someone else's role would be to score. That's why we are stronger together" (Bilag 3.1:7).

Udtalelsen afspejler, hvordan Mia ikke blot ser sig selv som individuel spiller, men som en aktiv del af det kollektive fællesskab, hvor gensidig afhængighed og samarbejde er afgørende for holdet. Det peger netop på, hvordan Mia har udviklet sociale kompetencer som ledelse, samarbejde og kommunikativt overblik, som med tiden er blevet indarbejdet i hendes kropslige og sociale vaner gennem hendes deltagelse i fodboldens fællesskab. Sofia skiller sig markant ud fra de andre piger og allerede fra starten viser hun til at være socialt kompetent og indtage en naturlig lederrolle. Hun kommunikerer tydeligt, guider sit hold og er fra første kamp som kaptajn (Bilag 2:6). For Sofia observerer jeg en anderledes ændring gennem kampene, hvor hun i løbet af kampene begynder med at hilse personligt på hver enkelte holdkammerat før kampstart, og hun håndterede også et konflikter på banen (Bilag 2: 8-9). Hun beskriver sin egen udvikling således:

"Ehmm after becoming captain my leadership skills have improved and I'm working on becoming better at solving problems on the pitch when people are like fighting and stuff" (Bilag 2.1: 6).

Sofia er altså selvbevidst om, at hun gennem sin fodboldkarriere og rollen som holdkaptajn har udviklet og styrket sine færdigheder inden for lederskab og konflikthåndtering. Da denne tendens ses tydeligere og hyppigere i løbet af observationerne, kan det argumenteres for, at det ikke blot er et tilfældigt øjebliksbillede, men at disse sociale færdigheder er blevet en internaliseret og integreret del af hendes habitus.

Samlet set peger analyserne på, at gentagende oplevelser med anerkendelse og succes i det sociale fodboldfællesskab har været med til at forme pigernes sociale habitus, og det er blevet en indlejret del af deres sociale identitet. Det vil sige, at deres evner til at kommunikere, samarbejde, lede og håndtere konflikter fremstår i stigende grad som integrerede dele af deres habitus og ikke bare som tilfældige øjebliksbilleder.

8.3 Hvordan manifesteres udviklingen uden for fodboldbanen

En central måde, hvorpå der kan iagttages, om hvorvidt de personlige og sociale færdigheder pigerne blandt andet har tilegnet sig gennem fodbold, er blevet en integreret del af deres habitus og karakter, er ved at belyse, hvordan disse færdigheder faktisk manifesterer sig i deres hverdagsliv. Derfor vil jeg i det følgende afsnit analysere, hvordan pigerne selv oplever denne overførsel i deres hverdag. For alle pigerne bliver det tydeligt, at flere af de færdigheder, de har udviklet gennem fodbold, har sat spor i deres måde at agere og forstå sig selv i hverdagen på.

8.3.1 Selma

Hos Selma er det tydeligt, hvordan de personlige og sociale færdigheder, hun har udviklet gennem fodbold, i stigende grad viser sig i hendes hverdag og især i skolen. Hun beskriver, hvordan hun tidligere havde lav selvtillid, især i skolesammenhænge, men at fodbolden har styrket hendes indre robusthed:

Hos Selma er det tydeligt, hvordan hendes selvtillid og motivation, som hun har opbygget gennem fodbold, ikke kun er noget, der gælder på fodboldbanen, men også er noget der påvirker hendes skolegang. Dette fortæller hun, når hun siger:

“I used to be more like... quiet. Like I didn’t really believe in myself, especially in school. But after playing football, I feel more like.. Ehmm strong inside, and I feel I use that strength like in school and with friends and stuff. It’s like when you’ve trained hard and played tough matches, normal stuff doesn’t scare you that much anymore. I know I can handle things, even if they’re difficult. I just have to keep working hard for them” (Bilag 1.1:9).

Det tyder på, at den mentale styrke og motivation, som hun har tilegnet sig på banen, bliver for Selma en færdighed, hun aktivt bruger, når hun står over for udfordringer i skolen. Hun knytter direkte bånd mellem sin erfaring med vedholdenhed i sport og sin tilgang til læring:

“Hard work pays off and I have tried it in football, which means that if I try it outside of football it will work too... I started reading books, and even though I’m a very slow reader, I know I will get better” (Bilag 1.1:9).

Det tyder på, at hendes syn på motivation er erfaringsbaseret, og er konkret funderet i hendes succesoplevelser i fodbold. Det vil altså sige, at fodbolden for Selma ikke kun bliver et frirum, men et sted hvor hun lærer at kæmpe, hvilket styrker hendes tilgang til andre udfordringer i hendes liv, som eksempelvis hendes faglige udfordringer, som resultat af hendes ordblindhed. Derudover mener hun, at hendes sociale færdigheder markant har udviklet sig gennem fodbold. Selma beskriver, hvordan hun tidligere undgik gruppearbejde i skolen, fordi hun følte sig usikker og bange for at blive dømt af andre på grund af hendes faglige udfordringer:

“I always choose to work alone, because I feel so insecure when the others understand it faster and I don’t... But few weeks ago, I forced myself to work in a group and I just tried to help the way I could” (Bilag 1.1:9).

Denne aktive beslutning om ikke at lade usikkerheden dikterer hendes skoleliv, men i stedet konfronterer usikkerheden viser en voksende evne til at overføre det og drivkraft, hun har internaliseret gennem fodbold, til andre sociale arenaer. Oplevelsen af, at hun kunne bidrage med noget unikt i gruppearbejdet, gav Selma en ny forståelse for, at ligesom alle på banen, så har alle i skolen også forskellige styrker og svagheder;

“I realized that just like in football that I’m good at some things and less good in other things... school is kinda the same. I’m not good at reading and writing, but I’m creative so I’m good at making a presentation” (Bilag 1.1:9).

Det tyder på, at Selma har tilegnet sig et nyt syn på social læring, hvor hun både bliver mere bevidst om sine egne styrker og samtidig udvikler en forståelse for diversitet som en essentiel faktor i gruppedynamik. Samtidig har hun, ifølge hende selv, også udviklet sig på en mere

personlig plan, hvor hun har fået større mod til at udtrykker sig, også i situationer hvor hun risikerer at modtage kritik:

“Before I always thought like, what if they laugh and make fun of me being stupid... But now, I feel like... it doesn’t matter if I’m wrong because I’m learning. I am in school to learn” (Bilag 1.1:9).

Det viser sig, at Selmas udvikling i selvtillid og evnen til at kommunikere viser, at hun, gennem succesoplevelser og anerkendelse i fodbold, har udviklet en ny læringsorienteret tilgang til fejl, hvor hun ikke ser fejl som værende noget negativt, men som en kilde til udviklet. Slutlig beskriver Selma, hvordan fodbolden ikke blot har gjort hende til noget bedre praktisk, men det har formet hende selvbillede:

“Football didn’t just teach me to kick a ball, it made me, who I am. Like, the strong version of me. I’ve learned so much about who I am, what I can do, and who I wanna be” (Bilag 1.1:10).

8.3.2 Sofia

Hos Sofia fremstår det klart, hvordan hendes erfaringer med fodbold ikke blot har styrket hendes selvtillid, men også har udviklet en række personlige og sociale færdigheder, som hun aktivt anvender i sin hverdag. Hun beskriver, hvordan fodbold har ændret hendes tilgang til modgang og præstationer:

I’m a lot more confident today than what I used to be. Football helped me change my mindset to see failures as something positive, cause it’s not failure if learn from it... I handle challenges way better and now I’m part of something bigger. Football helped me find my voice and believe in myself more” (Bilag 2.1:7).

Denne forståelse af fejl som en læringsmulighed afspejler en ændret mentalitet, som hun direkte overfører til kontekster uden for banen, som eksempelvis i skolen, hvor hun i højere grad håndterer udforinger med ro. Dette fremstår i interviewet, da hun forklarer omkring en konflikt, hun havde med en lærer, hvor hun trækker på sine erfaringer som holdkaptajn:

“We were having a discussion, and instead of just arguing with her, I again tried to listen and find common ground. I literally felt like I was the adult in the conversation... being able to communicate and manage a potential conflict like I do as a captain on a game day” (Bilag 2.1:7).

Her viser Sofia netop, hvordan lederskab og konflikthåndtering er blevet internaliseret del af hende identitet og måden at navigere i sociale relationer og fællesskaber på. Derudover lægger Sofia også vægt på sin evne til at samarbejde med andre, især i situationer med uenighed. Hendes erfaringer med holdfællesskab og fælles mål har givet hende en forståelse for vigtigheden af at kunne forstå andre og gå på kompromis:

“In school during a project, I’m a lot better at keeping my cool and working with my classmates even though we disagree a lot... I’m trying to understand their perspective and compromise even when we start fighting” (Bilag 2.1:7).

Dette kan forstås som for at kunne bevare roen, lytte til andre og tilpasse sig, så alle er tilfredse, også kan ses som en direkte overførsel fra fodboldens samarbejdskrav til skolens gruppearbejde. Slutlig beskriver Sofia, hvordan fodbold ikke blot har været en fritidsaktivitet, men en livsstil, som har formet hendes syn på sig selv, og hvordan hun håndtere setbacks i livet: *“Football is just not a sport for me... It’s my lifestyle. It has shaped the way I see my life in this world and the way I see setbacks and wins. It has changed my whole life perspective” (Bilag 2.1:8).*

8.3.3 Mia

Hos Mia bliver det tydeligt, hvordan de erfaringer hun har gjort sig i fodbold, ikke blot har styrket hendes selvtillid som spiller, men i høj grad har formet hendes adfærd og mindset i hverdagen. Hun beskriver, hvordan fodbold har givet hende en grundlæggende tro på egne evner, som ikke kun er begrænset til sporten, men som præger hendes måde at handle og tænke på i andre sammenhænge: *I’m also more confident in myself and my abilities. I have learned and*

experienced that if I work hard enough for something and I keep working I will improve” (Bilag 3.1:8). Denne tro på, at udvikling kræver vedholdenhed, bliver hos Mia et gennemgående princip, som hun også anvender i skolen. Det ses blandt andet i hendes tilgang til fejl. Hvor hun før frygtede at fejle, har hun nu en mere læringsorienteret tilgang:

“If I do... answer something wrong in front of the class it’s not like it’s the end of the world right? It’s school and I’m here to learn, and when we make mistakes, like we do in football, we learn and we get better” (Bilag 3.1:9).

Denne konkrete parallel mellem fejl i sport og fejl i undervisning viser, hvordan hun har overført sin sportslige tænkning til skolen. Hendes tilgang er ikke længere præget af frygt eller skam, men af en forståelse for at fejl er en del af læringsprocessen. Samtidig beskriver Mia, hvordan hun tidligere undgik gruppearbejde, men i dag anerkender værdien af samarbejde. Fodbold har givet hende erfaringer med, hvordan forskellige styrker kan komplementere hinanden:

“I used to avoid group things and do the work alone, but now... I understand that we are all unique and have our own strength and if we work together it’s easier and the result would be better” (Bilag 3.1:8).

Dette viser netop, hvordan hendes sociale færdigheder er blevet udviklet gennem sporten, men nu også bliver praktiseret uden for banen. Derudover nævner Mia også, at hun i dag i højere grad tør at tage ordet i klassen og præsentere foran andre. Den øgede tryghed hænger direkte sammen med den selvtillid og gennemslagskraft, hun har opbygget i fodboldmiljøet: *“I didn’t really like speaking out loud, but now I speak up more... like even in school when I have to give a presentation”* (Bilag 3.1:8). Denne forandring afspejler ikke blot et styrket selvværd, men også en ny indlejret evne til at stå frem og kommunikere med bevidsthed om, hvordan man samarbejder og bliver hørt. Afslutningsvis beskriver Mia, hvordan fodbold har givet hende et frirum til personlig udvikling, hvor hun har opdaget nye sider af sig selv: *“Football gave me the space to grow into who I am. I found people who accept me, I discovered that I can be a leader in my own way, and I learned to trust myself and my abilities more”* (Bilag 3.1:10).

8.3.4 Layla

Laylas fortælling viser også, hvordan fodbold har haft en dybdegående betydning for hendes måde at navigere i hverdagen på. Hun beskriver, hvordan hun tidligere havde svært ved at styre sit temperament, men at hun i dag er blevet en roligere version” af sig selv: *”I used to get angry fast and hold onto things for days, now I try to deal with it and move on”* (Bilag 4.1:7). Denne forandring handler ikke blot om at undertrykke vrede, men om at have udviklet strategier til at håndtere frustrationer konstruktivt, hvilket er strategier, hun har lært gennem fodbolden:

”When someone pisses me off instead of going all ballistic, I breathe and then I just leave the scene. I might go for a run or if I have a ball close by, I go to a pitch and kick my frustration out” (Bilag 4.1:7).

Layla bruger altså fysiske og mentale redskaber fra sporten til at regulere sine følelser uden for banen, som kan anses for værende et konkret eksempel på, hvordan erfaringer fra fodbold manifesterer sig i Laylas hverdag. Samtidig viser Layla en voksende forståelse for samarbejdets dynamik. Tidligere reagerede hun med vrede, når nogen svigtede deres ansvar, men i dag forsøger hun at møde andre med tålmodighed og dialog. Et eksempel hun nævner, er en oplevelse, hun havde med en klassekammerat, der ikke bidrog til et gruppearbejde: *”The old me would get SO mad, but I maintained myself and I tried to talk to him about it... for me it was a win that I didn’t act on my anger”* (Bilag 4.1:7). Selvom resultatet ikke blev perfekt, ser hun stadig sin egen reaktion som en succes, hvilket kan argumenteres for at være et udtryk for øget refleksion, selvkontrol og social forståelse, der udspringer af hendes erfaringer på fodboldbanen. Slutlig peger hendes refleksioner på en voksende selvbevidsthed og selvtillid, som er udviklet gennem de erfaringer hun har gjort sig i fodbold:

”Football... gives me a place where I can be me even with the flaws I have... It’s been like a mirror that shows me both my flaws and my strengths. It’s helping me grow into the person I want to be” (Bilag 4.1:8).

9. Konklusion

Formålet med dette speciale har været at undersøge og nuancere forståelsen af hvordan deltagelse i sport med særligt fokus på fodbold påvirker pigers udvikling af både personlige og sociale identiteter. Med afsæt i empiriske data og teoretiske perspektiver har specialet ønsket at belyse de dynamikker der gør sig gældende i mødet mellem individuelle erfaringer og sociale rammer inden for sportsmiljøet. På denne måde har arbejdet bidraget til den eksisterende forskning ved at sætte fokus på hvordan fodbold kan fungere som en arena for identitetsskabelse kompetenceudvikling og social anerkendelse blandt piger i en kompleks samfundsmæssig kontekst. Derfor sigter jeg i dette speciale på at besvare følgende problemformulering:

Hvilken indflydelse har fodbold på pigers udvikling af personlige og sociale færdigheder i Dubai, og hvordan manifesterer denne udvikling sig i deres hverdag uden for sporten?

For at besvare problemstillingen har jeg gennemført individuelle, semistrukturerede interviews kombineret med observationer i et kvalitativt single casestudie. Jeg har anvendt en fænomenologisk, interaktionistisk og induktiv tilgang med det formål at forstå pigernes oplevelser og sociale interaktioner uden at påvirke dem. Denne tilgang har sikret, at jeg har kunne indfange de centrale aspekter af deres personlige og sociale udvikling i det konkrete fodboldmiljø i Dubai og dermed skabe en mere nuanceret forståelse af, hvordan fodbold påvirker deres identitetsdannelse og færdigheder, samt hvordan det manifesteres i deres hverdagsliv. Specialets problemformulering er blevet belyst gennem de kropslige oplevelser og fortællinger fra fire pigefodboldspillere. Det har aldrig været formålet at komme med en generaliserbar konklusion om alle pigers deltagelse i fodbold i Dubai, men snarere at skabe en dybdegående forståelse af, hvordan fodbold kan fungere som et personligt og socialt udviklingsrum i en konkret kontekst. Med udgangspunkt i mine interviews og observationer kan jeg derfor konkludere, at fodbold har en betydningsfuld indflydelse på pigers udvikling af både personlige og sociale færdigheder i Dubai. Deltagelsen i fodboldmiljøet skaber en ramme, hvor pigerne ikke blot opbygger konkrete sportslige kompetencer, men også udvikler et styrket selvværd, selvtillid og en øget evne til social interaktion. Denne udvikling er særligt tydelig i

pigernes gradvise overgang fra usikkerhed og tilbageholdenhed til aktiv deltagelse og lederskab i fællesskabet. Fodbolden fungerer som en social arena, hvor pigerne oplever anerkendelse, succes og tilhørsforhold, hvilket bidrager til en transformation af deres sociale habitus. Gennem gentagne erfaringer med samarbejde, kommunikation og konflikthåndtering lærer pigerne at navigere i relationer og tage socialt ansvar, hvilket afspejles både på og uden for banen. Denne internalisering af sociale færdigheder bliver en integreret del af deres identitet og karakter, som manifesterer sig i deres hverdag, fx i skolen og i sociale situationer uden for sporten. Personligt viser fodboldens udfordringer og succeser sig som en kilde til mental styrke og motivation, der gør pigerne bedre rustet til at håndtere vanskeligheder uden for sporten, herunder faglige udfordringer og sociale barrierer. Flere af pigerne udtrykker, hvordan de har udviklet en læringsorienteret tilgang til fejl og modgang, hvilket styrker deres vedholdenhed og evne til at vokse gennem erfaring. Socialt set understøtter fodboldens fællesskab udviklingen af samarbejdsevner, lederskab og konflikthåndtering, som pigerne aktivt overfører til andre arenaer i deres hverdagsliv. F.eks. bliver evnen til at lytte, forstå andres perspektiver og tage ansvar i gruppesammenhænge tydelig i både skole- og familiekontekster. Denne sociale udvikling sker ikke blot som isolerede hændelser, men som en gradvis og varig forandring, hvor pigerne internaliserer nye adfærdsmønstre og sociale roller. Samlet set viser specialets empiriske fund, at fodbold i Dubai fungerer som et vigtigt udviklingsrum, hvor piger ikke alene styrker deres personlige færdigheder som selvtillid, selvværd, motivation og modstandskraft, men også tilegner sig sociale kompetencer, der bidrager til øget deltagelse og tilhørsforhold i sociale fællesskaber. Denne dobbelte udvikling understreger sportens potentiale som en platform for empowerment og social inklusion i en kulturel kontekst.

10. Litteraturliste

Bøger:

Bailey, C.A. (2023). Introduction to Qualitative Field Research. I "A Guide to Qualitative Field Research" (kapitel 1). SAGE Publications. Hentet den 5 april 2025 fra: <https://methods-sagepub-com.zorac.aub.aau.dk/book/mono/a-guide-to-qualitative-field-research-3e/toc>

Bailey, C.A. (2023). Introduction to Qualitative Field Research. I "Field notes" (kapitel 9) SAGE Publications. Hentet den 6 april 2025 fra: <https://methods-sagepub-com.zorac.aub.aau.dk/book/mono/a-guide-to-qualitative-field-research-3e/chpt/9-field-notes>

Bailey, C.A. (2023). Introduction to Qualitative Field Research. I "Observations" (kapitel 7) SAGE Publications. Hentet den 8 april 2025 fra: <https://methods-sagepub-com.zorac.aub.aau.dk/book/mono/a-guide-to-qualitative-field-research-3e/chpt/7-observations>

Bourdieu, P. (1977). Outline of a Theory of Practice. Cambridge: Cambridge University Press. Kapitel 2: "Structures and the Habitus", s. 72–95

Brinkmann, Svend & Lene Tanggaard, 2020: "Kvalitative metoder", Hans Reitzels Forlag, 3. udgave, 1, oplag.

Kvale, Steinar & Brinkmann, Svend 2015: Interview, det kvalitative forskningsinterview som håndværk, 3. udgave, 2 oplag, København: Hans Reitzels Forlag

Honneth, Axel, 1996: *Kampen om anerkendelse*, Hans Reitzels Forlag, København, kapitel 4, s. 130-172

Ronglan, Lars Tore. (2011). Hvad er idrætssociologi, og hvilke rødder har den. Grundbog i idrætssociologi. Munksgaard Danmark, København 2011, 20-31

Merleau-Ponty, M. (2009). *Kroppens fænomenologi* (3. udg., oversat af Søren Gosvig Olesen). Klim. (Originaludgave: *Phénoménologie de la perception*, 1945)

Levin, L., & Trost, J. (2020). Symbolsk interaktionisme. I M. H. Jacobsen & S. Kristiansen (Red.), *Hverdagslivet: Sociologier om det upåagtede* (2. udg., s. 109-137). Hans Reitzels Forlag.

Salmons, J. (2015). Choosing online data collection method and taking a position as a researcher. I *Doing qualitative research online* (kap. 3, s. 3-22). SAGE Publications. Hentet den 30 april 2025 fra: <https://methods-sagepub-com.zorac.aub.aau.dk/book/mono/a-guide-to-qualitative-field-research-3e/chpt/8-interviews>

Timmermans, S., & Tavory, I. (2012). Theory Construction in Qualitative Research: From Grounded Theory to Abductive Analysis. *Sociological Theory*, 30(3), 167–186. Hentet den 29 marts 2025 fra: <https://journals.sagepub.com/doi/10.1177/0735275112457914>

Thøgersen, U. (2007). *Krop og fænomenologi: Kroppen som erkendelsesform*. Klim.

Eksisterende studier og artikler:

Berns, R. S. (2013). Ethnography in qualitative educational research: AMEE Guide No. 80. *Medical Teacher*, 35(8), e1365–e1379.

Bandura, A. (1977). Self-efficacy: Toward a unifying theory of behavioral change. *Psychological Review*, 84(2), 191–215.

Slutzky, C. B., & Simpkins, S. D. (2008). Forbindelsen mellem børns sportsdeltagelse og selvværd: Udforskning af den medierende rolle af sportsselvkoncept. *Psychology of Sport and Exercise*, 10(4), 381–389. Hentet den 16 februar 2025 fra: <https://doi.org/10.1016/j.psychsport.2008.09.006>

Rapport:

Website:

University of San Diego. (n.d.). *Child development through sports*. Hentet den 22. januar 2025 fra <https://pce.sandiego.edu/child-development-through-sports>

Larsen, T. V. (2024, 20. juni). Fodbold er børnenes frirum fra skolens mange krav. Hentet fra BUPL. Den 17. februar 2025 fra <https://bupl.dk/boern-unge/nyheder/fodbold-er-boernewes-frirum-fra-skolens-mange-krav>

Hansen, M. (2023, 16. august). Opbygning af venskaber og fællesskab gennem sport. Urban Lab. Hentet den 28 februar 2025 fra <https://www.urbanlab.dk/opbygning-af-venskaber-og-faellesskab-gennem-sport/>

Gille, A. D. (2023, 31. oktober). Danmarks Idrætsforbund vil nedtone konkurrencen i børneidræt: 'Vi skal være et frirum'. Hentet den 17 februar 2025 fra <https://www.dr.dk/nyheder/indland/danmarks-idraetsforbund-vil-nedtone-konkurrencen-i-boerneidraet-vi-skal-vaere-et>

England Football. (2018). How football helps players to develop life skills. Hentet den 22. januar 2025 fra <https://learn.englishfootball.com/articles-and-resources/coaching/resources/2022/How-football-helps-players-to-develop-life-skills?>

UEFA (2017). "Teenage girls who play football report higher levels of self-confidence." Hentet den 18 februar 2025 fra: <https://www.uefa.com/news-media/news/0239-0f8e5255addc-39fd9306409f-1000--teenage-girls-who-play-football-report-higher-levels-of-/>

Visa. (2024,). Kvindefodbold får større muskler. Ritzau. Hentet den 23. januar, 2025, fra <https://via.ritzau.dk/pressemeddelelse/14045282/kvindefodbold-far-storre-muskler?publisherId=13562023&lang=da>

FIFA. (n.d.). FIFA Benchmarking Report: Fan Engagement. Inside FIFA. Hentet January 23, 2025, from <https://inside.fifa.com/womens-football/fifa-benchmarking-report/fan-engagement>

UEFA. (2024). Biggest Women's EURO crowds and UEFA women's competition crowds. Sidst opdateret den 31 november 2024. Hentet den 23. januar, 2025, fra <https://www.uefa.com/womenseuro/news/0276-15748cb0ba74-f342af5f57b8-1000--biggest-women-s-euro-crowds-and-uefa-women-s-competition-cr/>

FBMA (n.d). Womens football Comité. Hentet den 23. januar 2025, fra <https://fbma.ae/en/wfc/about-wfc/>

11. Bilag

Bilag 1, Feltnoter, Selma

Bilag 2, Feltnoter, Sofia

Bilag 3, Feltnoter, Mia

Bilag 4, Feltnoter, Layla

Bilag 1.1 Selma

Bilag 2.1 Sofia

Bilag 3.1 Mia

Bilag 4.1 Layla

Bilag 1.2 Selmas far

Bilag 2.2 Sofias mor

Bilag 3.2 Mia's far

Bilag 4.2 Laylas far

Bilag 5 Interviewguide / girls

Bilag 6 Interview guide / Parents